

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-16-Gwahluruv_poklad.PDB

PDB Name: Howard_R_E-Conan-16-Gwahluruv_p

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 11.1.2004

Modification Date: 11.1.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

GWAHLURŮV POKLAD
(The Jewels Of Gwahlur)

Conanovo milostné dobrodružství s Valerií netrvalo dlouho. Možná, že to mělo něco společného s tím, že každý z nich chtěl mít ve dvojici rozhodující slovo. Zanedlouho se tedy rozdělili, Valerie se vrátila na moře, Conan se vydal zkusit své štěstí v Černých královstvích. Pak se doslechl o pokladu nesmírné ceny, kterému se říkalo "Gwahlurovy zuby". Poklad je prý tvořen prastarými skvosty, ukrytými kdesi v Keshanu. Conan proto nabídl své služby podivínskému a nesnášenlivému keshanskému králi s tím, že vycvičí a připraví jeho armádu na válku proti sousednímu Puntskému království.

1. Cesty intrik

Útesy se zvedaly z džungle náhle a příkře a v záři vycházejícího slunce vypadaly jako vysoké hradby z modrozeleného a matně rudého kamene. Skalní masiv se točil vpravo i vlevo do nedohledna nad smaragdovým oceánem palmových listů. Na první pohled vypadaly skály naprosto neschůdné. Svislé, hladké stěny z tvrdého kamene, v jehož šedé tváři v ranním slunci blýskaly oslepující záři kusy křemene. A přece byl ve stěně člověk, který si razil namáhavě cestu vzhůru a polovinu vzdálenosti k vrcholu už měl

za sebou.

Pocházel z rodu horalů, zvyklých zdolávat ty nejneprístupnější skalní útesy, tvor výjimečné síly a hbitosti. Jeho jediným oděvem byly krátké spodky z rudého hedvábí. Na zádech, tak, aby mu nepřekážely, měl pověšen pár sandálů, dýku a těžký meč.

Muž byl obrovské, mohutně stavěné postavy, a přece se pohyboval s elegancí leoparda. Kůži měl do tmava osmahnutou sluncem, hřívu černých vlasů a rovnou ofinu nad čelem mu přidržovala stříbrná páska. Jeho ocelové svaly, bystré oči a jisté nohy byly v těchto chvílích vystaveny zkoušce hodné muže jeho schopností. Vrcholky stromů se vlnily stopadesát stop pod ním. Zhruba ve stejné vzdálenosti nad ním se proti modři ranního nebe odrážel vrchol stěny.

Postupoval vzhůru jako někdo, koho pohání vpřed nedostatek času. A přitom, zatímco visel na příkré stěně jako hmyz, pohyboval se tempem hlemýžďe. Tápající ruce a nohy nacházely pukliny a výčnělky, opory velmi často nejisté. Byly okamžiky, kdy on i jeho život visel doslova na konečcích prstů. Ale přesto postupoval vzhůru. Bojoval o každou stopu výšky. Čas od času se zastavil, aby poskytl odpočinek unaveným svalům a setrásl z očí pálicí pot. S hlavou opatrně obrácenou přes rameno přehlížel prales pod sebou a pátral v tom zeleném moři po jakémkoliv známce lidské přítomnosti.

K vrcholku už neměl daleko, když spatřil několik stop nad svou hlavou puklinu v neporušené stěně útesu. Dosáhl jí za okamžik. Spatřil malou jeskyni těsně pod vrcholkem skály. V okamžiku, kdy zvedl oči nad úroveň jejího dna, nespokojeně zavrčel. Visel na okraji dutiny, zavěšen za předloktí. Prostor nebyl větší než širší římsa s ustupující zadní stěnou, ale přesto měl svého obyvatele. Seděla v ní na zkřížených nohou vyschlá zahnědlá mumie. Hůlkovité paže měla složeny na scvrklém hrudníku, do kterého se napůl propadala vysušená hlava. Končetiny byly přidržovány na místě pásy z nevydělané kůže, které se časem změnilly v pouhé cáry. Pokud kdy bylo toto stvoření oblečeno, změnil čas jeho šat v prach, který dávno odvál vítr. Zkřížené paže však přidržovaly na propadlé hrudi svitek pergamenu, který roky zabarvily do odstínu staré slonoviny.

Lezec natáhl dlouhou paži a bez váhání si pergamenový svitek přivlastnil. Aniž jej rozbalil, zastrčil jej za opasek. Napnul svaly mohutných paží a vzápětí se ocitl v prostoru s mumií. Několik okamžiků stál v tichém soustředění, pak vyskočil a zachytil se hrany na vrcholu a jediným plynulým pohybem se vytáhl vzhůru a přes okraj.

Na vrcholu zůstal stát, zhluboka oddychoval a upíral zrak na druhou stranu útesu.

Bylo to, jako by hleděl do obrovské mísy, kolem dokola obklopené prstencem kolmých skal. Dno tohoto prostoru bylo pokryto jak stromy, tak křovinami, i když se všechna vegetace naprosto lišila od té, která rostla na vnější straně skal.

Kolmé skalní stěny se táhly okolo stále ve stejné výšce a bez jediného přerušení. Toto místo muselo vzniknout z čirého vrtochu přírody, snad jako jediné svého druhu na světě. Obrovský přírodní amfiteátr, kruhová výseč vegetací zarostlé plošiny v průměru tři až čtyři míle, odříznutá od zbytku světa nepřekonatelnou hradbou strmých útesů.

Člověk na vrcholku útesů však nepřemýšlel o zázraku, kterým byl tento topografický útvar.

S napjatou pozorností zrakem pročesával koruny stromů pod sebou. Pak se mu z úst vydralo spokojené zamručení, když uviděl mramorové kopule prosvítající zelení. Takže to nebyla pověst. Tam dole, pod ním, ležel bájný a opuštěný palác Alkmeenonu.

Conan – Cimmeřan, nedávno ještě obyvatel Baračských ostrovů, Černého pobřeží a jiných míst, kde tepal divoký a dobrodružný život, tady nebyl náhodou. Přijel do Keshanu na základě pověsti vyprávějící o proslulém pokladu, jehož cena prý přesahuje i cenu pověstného bohatství turanských králů.

Keshan patřil k barbarským královstvím, rozkládajícím se na východních hranicích Kushe, kde se nedohledné pastviny prolínaly s pralesy, které se táhly na východ do nekonečna. Obyvatelé těchto oblastí byli smíchaných ras. Tmavá šlechta vládnuocí převážně černošským poddaným.

Vládci – princové, princezny a nejvyšší knězi, kteří prý kdysi dávno obývali království, jehož hlavním městem byl pohádkový Alkmeenon. Pověsti plné rozporů zdůvodňovaly pád tohoto království a příčiny, proč zbytek obyvatel svou zemi opustil. Rovněž tak mlhavé byly pověsti popisující Gwahlurovy zuby – proslulý poklad Alkmeenonu.

Přesto stačily i tyto neurčité legendy k tomu, aby přivedly Conana přes nedohledné pláně, močálavité

džungle a horské hřebeny do Keshanu.

Keshan, který mnoho severních a západních národů považovalo za mýtus, našel. A tam vyslechl dost dalších pověstí, které doplňovaly to, co už slyšel o pokladu, nazývaném Gwahlurovy zuby. Po místě, kde byl tento poklad ukryt, však mamě pátral. Navíc narazil na nutnost zdůvodnit svou přítomnost v Keshanu. Cizinci, kteří tady neměli co dělat, byli nevtanými hosty.

To však Cimřeana nepřivedlo do rozpaků. S chladnou sebejistotou nabídl své služby peřím a slonovinou ozdobeným představitelům barbarského dvora Keshanu. Byl profesionálním válečníkem. Jak hledal zaměstnání (říkal), dorazil do Keshanu. Za slušnou odměnu vycvičí keshanskou armádu a povede ji proti dědičnému nepříteli Kushe – proti království Punt. Ostatně Punt, který dobyl v poslední době několika slušných válečných úspěchů, byl trnem v oku nesnášenlivého keshanského krále.

Tahle nabídka nebyla tak nabubřelá, jak se mohlo na první pohled zdát. Conanova pověst dorazila v té době už i do vzdáleného Keshanu. Činy z doby, kdy byl náčelníkem Černých pirátů, těch vlků jižního pobřeží, proslavily jeho jméno, které bylo současně obdivováno i obáváno ve většině černých království. Podstoupil zkoušky, které si na něj vymyslela tmavá šlechta. Potyčky na hranicích byly neustálé, což poskytl Cimřeanovi možnost, jak ukázat svou dovednost v boji muže proti muži. Jeho bezohledná divokost udělala na keshanské panstvo hluboký dojem. O jeho schopnosti vésti vojáky, či přesněji válečníky, už věděli, a tak se jim jeho nabídka zdála celkem výhodnou. A přitom jediné, o co usiloval, bylo získat zaměstnání, které by mu poskytlo legitimní platnou záminku k tomu, aby mohl zůstat v Keshanu tak dlouho, aby určil místo, kde jsou ukryty Gwahlurovy zuby. Jenže pak nastaly komplikace. Do Keshanu dorazil v čele poselství ze Zembabwei Thutmekri.

Thutmekri byl Stygičan, dobrodruh a ničema, jehož vychytralost mu pomohla získat si postavení u dvora dvou králů velkého a mnohotvárného obchodního království, ležícího mnoho denních pochodů na východ. S Cimřeanem se znali z dřívějších dob a nenašli v sobě zalíbení. Thutmekri přicházel ke králi Keshanu s nabídkou velmi podobnou. Ta se totiž také týkala dobytí Puntu, kteréžto království, ležící na východ od Keshanu, před nedávnem vypovědělo ze země zembabweiské obchodníky a vypálilo jejich obchodní stanice.

A Thutmekriho nabídka byla taková, že převážila dokonce i Conanovu pověst. Thutmekri nabízel, že napadne Punt od východu, od hranice Zembabwei s armádou černých kopiníků, shemitských střelců a námezdních šermířů a tak pomůže keshanskému králi obsadit nepřátelské království. Velkorysí zembabwští králové požadují pouze a jen monopol na keshanský obchod a obchod jeho vazalů. Ó, ano, a ještě jako znamení dobré vůle a přátelství, část Gwahlurových zubů. Ty ovšem budou sloužit pouze k jedinému účelu, pospíší si Thutmekri s vysvětlením, kterým rozptýlil vznikající podezření. Budou uloženy v největším zembabweiském chrámu, vedle zlatých soch boha Dagona a bohyně Derkety, aby sloužily jako věčná upomínka dohod uzavřených mezi Keshanem a Zembabwei. Tohle prohlášení ovšem vyvolalo na Cimřeanově obličej napůl vztekly a napůl pobavený úšklebek.

Conan se nepokusil vstoupit do souboje mozků a intrik s Thutmekrim a jeho shemitským druhem Zarghebou. Věděl, že kdyby v tomto utkání Thutmekri zvítězil, žádal by okamžité odstranění svého protivníka. Conanovi zbývalo jen jediné. Najít poklad dřív, než se král Keshanu rozhodne, a rychle zmizet. V té době už bezpečně věděl, že Gwahlurovy zuby nejsou ukryty v hlavním městě Keshii. Královské město bylo změtí chýší s deskovými střechami, které obklopovaly hliněnou zeď, chránící královský palác, postavený z kamene, hlíny a bambusu.

Zatímco se Conan v duchu užíral netrpělivostí, nejvyšší kněz Gorulga prohlásil, že než dojde k nějakému rozhodnutí, musí se k celé situaci vyjádřit bohové. Vždyť nejde jen o to, uzavřít spojenectví se Zembabwei, ale také o to, vydat část předmětů, které jsou uctívány jako svaté. Je třeba zeptat se Alkmeenonského orákula.

To byla ovšem velice vážná věc a jazyky, jak v paláci, tak v chatrčích, se rozeběhly naplno. Mrtvé město kněží nenavštívili už celých sto let. Mezi lidmi se povídalo, že orákulem je sama princezna Yelaya, poslední vládkyně Alkmeenonu, která zemřela v plném rozpuku mládí a krásy. Její tělo prý zůstalo jako zázrakem uchované po celá století beze změny. A po celá století prý se kněží čas od času vydávají do strašidelného města a Yelaya je učí moudrosti. Naposled se do Alkmeenonu vypravil za orákulem jakýsi kněz, jehož úmysly nebyly počestné. Byl to zlý muž, který chtěl k vlastnímu prospěchu krást podivné

broušené drahokamy, kterým se říká Gwahlurovy zuby. V opuštěném paláci uprostřed Alkmeenonu se však na něj přivalilo cosi příšerného. Jeho učedníci, kteří se zachránili bezhlavým útekem, o tom vyprávěli děsivé věci, takže se nikdo z kněží příštích sto let neodvážil do tajemného města vstoupit, natož vyvolávat orákulum.

Gorulga, současný nejvyšší kněz, si však byl velice jistý sám sebou a proto prohlásil, že se vydá s hrstkou svých následovníků do Alkmeenonu a oživí prastarý zvyk. Všechny jazyky se daly znovu vzrušeně a neopatrně do pohybu a Conan našel to, co hledal celé týdny. Vyslechl tichý rozhovor mezi dvěma nižšími knězi a našel klíč k úkrytu proslulého pokladu. Průvod kněží, vedených Gorulgou měl vyrazit ráno a tak se Cimmeřan předchozí noci vykradl z Keshie a vydal se na cestu.

Celou noc a celý den poháněl koně tak rychle, jak to jen šlo, aniž by jej schvátily. Druhého dne ráno dorazil k Alkmeenonským útesům, které se tyčily v jihozápadním cípu království, uprostřed neobydlené džungle, která byla pro normální obyvatele tabu. S výjimkou kněží se nikdo neodvážil přiblížit se k té strašidelné hradbě ani na dohled. A posledních sto let nevstoupila na půdu Alkmeenonu dokonce ani noha kněze.

Jak pravily pověsti, slézt tyto útesy nebylo v lidské moci, ale kněží znali tajný vchod, který vedl do údolí. Conan neplýtlval drahocenným časem na hledání této tajné cesty. Skalní stěny, které děsily černochoy, jezdce, obyvatele plání a rovinných pralesů, nebyly tak docela nepřístupné muži, narozenému uprostřed rozervaných kopců a skal Cimmerie.

Teď tedy stál na vrcholku útesů a pohlížel dolů do kruhového údolí. V duchu ho napadlo, jaká hrozná nemoc či válka nebo pohroma přinutila tu prastarou bílou rasu opustit tuto přirozenou pevnost a nejprve se smíchat a pak se dát pohltit okolními černými kmeny.

Údolí bylo skutečně jejich hlavní pevností. Tam stál královský palác, kde žila královská rodina s celým dvorem. Město stálo mimo přírodní hradbu skal. Teď jeho zříceniny zakrývalo nekonečné zelené moře džungle. Ty kopule, které viděl pod sebou, však byly neporušené a patřily královskému paláci Alkmeenonu, který po staletí odolával zubu času.

Conan spustil nohy na druhou stranu skalního prstence a začal rychle sestupovat dolů. Vnitřní strana skal byla mnohem členitější a méně příkrá než vnější. Za méně než polovinu času, který potřeboval k výstupu, se ocitl na travnatém dně údolí.

Ostražitě se rozhlížel s rukou na jílcí meče. Nebyl důvod k domněnce, že lidé lhali, když tvrdili, že Alkmeenon je prázdný a opuštěný, že jej oživují pouze duchové dávno mrtvé minulosti. Ale být ostražitý a podezřívavý patřilo ke Conanově přirozenosti. Vládlo naprosté ticho. Na větvích stromů se nepohnul ani list. Když se sehnul, aby nahlédl pod husté, převislé větve, neviděl nic, než nedohledné řady kmenů, které se ztrácely v modravém příšeří hlubokého pralesa.

Bez ohledu na to postupoval opatrně, meč v ruce a pátravým zrakem pročesával okolní stíny ze strany na stranu. Všude kolem nacházel stopy pradávnej civilizace, mramorové fontány, němé a popraskané, stály v kruzích štíhlých stromů, jejichž rozmístění bylo příliš pravidelné na to, aby bylo dílem přírody. Pralesní stromy a křoviny už dávno pokryly architektonicky řešené plochy a jejich výsadby, ale jejich pravidelnost je prozrazovala.

Pod stromy se táhly široké, dlážděné cesty, teď popraskané a zarostlé trávou a nízkým křovím. Tu a tam zahlédl zdi s ornamentální kresbou a krajkové stěny z tesaného kamene, které kdysi patřily zahradním altánům.

Jak postupoval vpřed, vynořovaly se před ním čím dál tím jasněji kopule paláce a hmota zdí, které je podpíraly. Konečně se prodral poslední spleť větví a popínavých rostlin a ocitl se v relativně volném prostoru. Nepravidelně rostoucí stromy nebyly tísněny žádnými křovinami a Conan spatřil nedaleko před sebou široké sloupopradí vnější strany paláce.

Když stoupal po širokých mramorových stupních, všiml si, že je budova v mnohem lepším stavu, než většina menších staveb, které minul předtím. Zdi a mohutné sloupy se zdály příliš silné na to, aby se poddaly útoku živlů a času. I tady bylo nehybné ticho. Téměř kočičí našlapování měkkých podrážek Cimmeřanových sandálů se v něm rozléhalo až neuvěřitelně hlasitě.

Kdesi v tomto paláci se nachází obraz nebo socha, která v minulosti sloužila jako orákulum keshanským kněžím. A pokud si ten neopatrný kněz bohapustě nevymýšlel, také se tu ukrývá poklad zapomenutých

alkmeenonských králů.

Conan prošel do široké vzdušné síně, lemované vysokým sloupořadím, přerušovaným oblouky vchodů, jejichž dřevěné části už dávno shnily. Prošel pološerem v hale a na jejím druhém konci prošel dvoukřídlymi bronzovými dveřmi, které byly částečně pootevřené a vypadaly, že jsou v této poloze po staletí. Pak se ocitl v obrovské kupoli kryté prostoře, která musela kdysi sloužit jako přijímací síň alkmeenonských králů. Měla osmiúhelníkový půdorys a kopule, do které přecházely zdi, byla otevřena v určitých místech tak, že celý prostor byl osvětlen mnohem lépe než síň, kterou sem přišel. Na protější straně tohoto nesmírného prostoru se tyčil katafalk, ke kterému vedly široké schody z lazuritu. Na katafalku stálo mohutné křeslo s bohatě zdobenými bočními opěradly a zvláštním opěradlem zadním, které kdysi bezpochyby podpíralo látkový baldachýn. Conan bezděčně spokojeně zavrčel a oči mu zasvítily. To byl zlatý alkmeenonský trůn, o kterém mluvily dávné legendy! Odhadoval ho zkušeným okem. Sám o sobě představoval celé bohatství, jen kdyby jej mohl odnést! Cena trůnu povzbudila Cimmeřanovu představivost, co se týče ceny samotného pokladu a nedočkavost v něm zahořela plamenem. Prsty jakoby se mu už už nořily do drahého kamení, o kterém mluvili pohádkáři a vypravěči na trhu v Keshii. V těch pověstech, předávaných ústním podáním z generace na generaci, se mluvilo o kamenech, jakým není na celém světě rovno, o rubínech, smaragdech, diamantech, opálech a safírech, o nevyčísitelném bohatství, pocházejícím z dávných dob.

Conan očekával, že najde podobu orákula sedět na trůně, ale protože tomu tak nebylo, usoudil, že je uložena na jiném místě paláce, samozřejmě, pokud něco jako orákulum vůbec existovalo. Na druhé straně zjišťoval, že od chvíle, kdy se do Keshanu vydal, se mnoho pověstí ukázalo být pravdivými. Proto téměř nepochyboval, že v paláci najde sochy nějakého idolu či božstva.

Za trůnem byl úzký obloukový otvor, za pradávných časů Alkmeenonu jistě maskovaný závěsy. Nahlédl dovnitř a uviděl prostornou místnost, z níž se do čtyř stran rozbíhaly úzké chodby. Obrátil se a vlevo od trůnu uviděl další oblouk, který byl k jeho úžasu uzavřen neporušenými dveřmi. A nebyly to dveře obyčejné. Byly zhotoveny z téhož drahého kovu jako trůn a ozdobeny množstvím podivných ornamentů. Když se jich dotkl, otevřely se tak snadno a tiše, jakoby byly závěsy nedávno naolejovány. Vešel a v úžasu se zastavil.

Ocitl se v nevelké čtvercové místnosti, jejíž mramorem obložené stěny přecházely plynule do zdobeného bohatě zlaceného stropu. Zdi byly u země a stropu ozdobeny bohatými zlatými vlasy a jediný vchod do místnosti byl ten, kterým vstoupil. Všechny tyto podrobnosti si však všiml spíše automaticky. Celá jeho pozornost se totiž upírala na postavu, ležící před ním na katafalku z vyřezávané slonoviny.

Čekal, že najde sochu, pravděpodobně vyřezanou s dovedností a uměním dnes už zapomenutým, ale žádné, sebedokonalejší umění nemohlo vytvořit postavu, na kterou teď upíral zrak.

Nebyla to socha vyřezaná ze slonové kosti nebo odlitá z kovu. Bylo to skutečné tělo ženy a Conan si netroufal ani pomyslet, jaké čarodějné umění použili dřívější obyvatelé města k tomu, aby toto tělo uchovali v nepoškozeném stavu po celá staletí. Dokonce i šaty, které měla postava oblečené, byly bez jediné známky stárnutí. Conan se nejistě ušklíbl. Kouzla, která způsobila uchování těla, by těžko měla stejný vliv i na neživou hmotu, jakou byly látky. A přece tomu tak bylo. Zlaté hradní pláty, osázené soustřednými kruhy drobných drahokamů, sandály ze zdobené kůže, krátká hedvábná sukně přidržívaná drahocenným pásem – to vše bylo bez jediné známky rozkladu.

Yelaya byla ve smrti chladná, ale nesmírně krásná. Její pleť byla jako z alabastru, postavu měla štíhlou, ale nesmírně ženskou. V záplavě černých vlasů jí zářil veliký rudý kámen.

Conan nad ní chvíli stál v hlubokých myšlenkách a pak poklepal na katafalk čepelí meče. Napadlo ho, že by tento solidní kvádr mohl obsahovat tajnou dutinu, která by mohla ukrývat hledaný poklad. Katafalk však vydával všude zvuk plného materiálu. Conan několikrát nerozhodně přešel místností. Času měl velmi málo a otázka zněla, kde začít s pátráním. Když vyslechl ten tichý rozhovor mezi napůl opilým knězem a kurtizánou, dozvěděl se, že poklad je určitě ukrytý v alkmeenonském paláci. To ovšem zahrnovalo velké prostory, plné možných úkrytů. Napadlo ho, že by se mohl v paláci ukrýt, vyčkat, až proběhne slavnostní ceremoniál a kněží odejdou a pokračovat v pátrání. Ale hrozilo vážné nebezpečí, že kněží při návratu do Keshie odnesou drahokamy s sebou. Conan si byl totiž naprosto jist, že Thutmekri Gorulgu podplatil.

Přitom, jak Thutmekriho znal, mohl Conan bezpečně předpovědět jeho plány. Věděl, že myšlenku na obsazení Puntu vnukl zembabweiským králům také on. A tenhle podnik, i když tak nevypadal, byl prvním a hlavním krokem ve hře, ve které chtěli zembabweišťi králové získat proslulý gwahlurský poklad. Opatrní monarchové jistě požadovali důkaz o tom, že poklad existuje. Chtěli mít jistotu dřív, než se do tohoto velkého podniku pustí. A ty drobnosti, které žádal Thutmekri jako smluvní záruku, měly právě jako důkaz posloužit.

Jakmile budou mít zembabweišťi králové hmatatelný důkaz o existenci pokladu, začnou jednat. Zaútočí na Punt současně z východu i ze západu. Ale Zembabweici už dohlédnou na to, aby co největší díl válečných vydání i bojů padl na bedra Kešhanců a pak, až budou Keshan i Punt vzájemnými srážkami vyčerpány, rozdrtí Zembabweici obě království. Pak vyplní Keshan a přivlastní si celý poklad, i kdyby měli zničit každou budovu v království a umučit všechny jeho obyvatele.

Ale nabízela se tady ještě další možnost. Jakmile se Thutmekri dostane k bájnému pokladu, jistě se pokusí okrást své zaměstnavatele a uprchnout s celým bohatstvím. Zembabweiské vyslance, držící tygra za ocas, pak ponechá jejich osudu.

Conan byl přesvědčen i o tom, že plánované setkání s orákulem je jen další část plánu, který má přimět keshanského krále, aby jednal tak, jak to Thutmekrimu vyhovuje. Nepochyboval ani, že Gorulga je právě tak zákeřný a pokřivený jako ostatní účastníci tohoto grandiózního podvodu. Conan se nepokusil o dohodu s nejvyšším knězem především proto, že ve hře úplatků a vydírání neměl proti Thutmekrimu nejmenší naději. Kdyby se o něco takového pokusil, hrál by mu naopak přímo do rukou. Gorulga mohl Conana zostudit před veřejností, získat si pověst ostražitého strážce trůnu a zbavit Thutmekriho jeho soka – a to vše současně. Conan přemýšlel, jak a čím asi Thutmekri mohl podplatit člověka, který držel prakticky v rukou jeden z největších pokladů světa.

Conanovi bylo naprosto jasné, že orákulum bude mluvit o boží vůli, podle které by měl Keshan uvěřit Thutmekrimu a postupovat podle jeho rad. Právě tak si byl jistý, že orákulum utrousí několik špičatých poznámek, které se budou týkat jeho vlastní osoby. Keshia se hned potom stane pro Cimmeřana příliš horkou, ale protože se Conan stejně nehodlal vrátit zpět, příliš ho to netrápilo.

Místnost orákula neskýtala žádnou stopu. Vrátil se proto do velkého trůnního sálu a položil ruce na trůn. Zjistil, že jej může naklonit. Podlaha pod ním – vysoký mramorový stupeň – byla pevná. Znovu prohledal přístěnek. Jeho myšlenky se stále vracely k tajné kryptě poblíž orákula. Pracně začal oklepávat zdi, až konečně narazil na místo naproti vyústění úzké vstupní chodby, kde se při poklepání ozval dutý zvuk. Pečlivou prohlídkou zjistil, že spára mezi mramorovými deskami obkladu je tady o něco širší než jinde. Zasunul mezi desky čepel dýky a zapáchl.

Část zdi se tiše otevřela a odkryla prázdný výklenek ve zdi. Nic víc. Conan od plic zaklel. Dutina byla prázdná a nezdálo se, že by kdy sloužila jako úkryt pokladu. Cimmeřan se naklonil do výklenku a uviděl systém droboučkových otvorů, vyvrtaných do zdi zhruba ve výši úst. Ta zeď oddělovala přístěnek od místnosti s orákulem. V té místnosti jistě nebyly otvory vidět. Conan se ušklíbl. To samozřejmě vysvětlovalo tajemství orákula, ale bylo to mnohem primitivnější, než čekal. Gorulga, nebo některý důvěryhodný pomocník se ukryje ve výklenku a bude promlouvat otvory ke shromáždění. Gorulgovi důvěřiví nižší kněží, samí černoši, budou tajemný hlas považovat za skutečný hlas bohyně Yelayi. Náhle si Cimmeřan na něco vzpomněl. Vytáhl z pasu svitek zpráchnivělého pergamenu, který sebral mumii ve skalním výklenku a nesmírně opatrně jej rozvinul. Byl tak starý, že hrozilo nebezpečí, že se každým okamžikem rozpadne. Pak zasmušile zíral na vybledlé písmo, které pergamen pokrývalo. Při svých toulkách světem nasbíral obrovský dobrodruh pestrá a rozsáhlou směs vědomostí a znalostí. Část z nich se týkala schopnosti číst a mluvit mnoha rozličnými jazyky.

Mnohý učenec by užasl nad Cimmeřanovými jazykovými schopnostmi. Bylo to tím, že v jeho dobrodružství znamenala znalost toho kterého cizího jazyka většinou rozdíl mezi životem a smrtí.

Jednotlivé litery jej mátl, připadaly mu nesmírně povědomé, ale přitom nedávaly smysl, až nakonec přišel na to, proč. Byla tu použita pelistická abeceda, ovšem nesmírně archaická, která se v mnoha ohledech lišila od písma Conanovy doby, které Cimmeřan poměrně dobře znal. Staré písmo, které tu bylo použito, Conana zmátlo. Objevil jednu skupinu písmen, která se vícekrát opakovala, a podařilo se mu ji rozluštit. Bylo to vlastní jméno – Bit–Yakin a Conan byl přesvědčen, že se tak jmenoval autor textu.

Mračil se a nevědomky pohyboval rty, když zápasil s tímto nezvyklým úkolem. Namáhavě postupoval od slova ke slovu a zjišťoval, že část z nich není schopen rozluštit a část z nich mu nedává smysl.

Pochopil tolik, že autor textu, záhadný Bit–Yakin, přišel na tato místa i se svými služebníky odkudsi zdaleka a vstoupil do údolí Alkmeenon. Další část textu mu nedávala smysl, což bylo způsobeno neznámým písmem a nezvyklými spojeními slov. Kousky, které se mu podařilo rozluštit, jak se zdálo, mluvily o nesmírné době, která potom uběhla. Často bylo v textu zmiňováno i jméno Yelaya. Z poslední části rukopisu pochopil Conan, že Bit–Yakin byl z jakéhosi důvodu přesvědčen, že se blíží jeho smrt. S lehkým zachvěním si Conan uvědomil, že mumie v mělké jeskyni musela být tím, co zbylo z autora manuskriptu – tajemného Pelisthiho Bit–Yakina. Muž zemřel přesně dle své předtuchy a někdo, pravděpodobně jeho služebníci, jej uložili do té přírodní otevřené krypty vysoko na útesu. Tak si to přál, tak jim to před svou smrtí nařídil.

Bylo nesmírně zajímavé, že se o Bit–Yakinovi nezmiňovala žádná z alkmeenonských legend. Pravděpodobně dorazil do údolí až potom, kdy je opustili původní obyvatelé – alespoň tolik Conan vyrozuměl z rukopisu – ale bylo hrozně divné, že kněží, kteří v minulých dobách chodili do údolí promlouvat s orákulem, jej nebo jeho služebníky nezahledli.

Conan byl přesvědčen o tom, že mumie a její pergamen byly starší než sto let. Bit–Yakin sídlil v údolí ještě v těch časech, kdy se kněží chodili klanět mrtvé Yelaye pravidelně. A přece, co se týkalo jeho osoby, žádný z písemných dokumentů se o něm nezmiňoval, všechny mluvily jen o opuštěném městě, kde obcházely duše mrtvých.

Proč se ten muž usadil na tomto opuštěném místě? A za jakým podivným cílem se vydali jeho sloužící, když uložili mrtvé tělo svého pána podle jeho poslední vůle?

Conan pokrčil rameny a zastrčil si pergamenový svitek zpět do opasku. Náhle prudce vzhlédl a nadechl se úžasem. Zcela neočekávaně se v líném okolním tichu ozvalo hluboké, kovové zadunění obrovského gongu.

Bleskem jako kočka se otočil, v pozvednuté ruce meč. Pohlížel do úzké chodby, ze které, jak se zdálo, zvuk vycházel. Že by už dorazili keshijští kněží? To bylo velice nepravděpodobné, jak věděl. Neměli dost času na to, aby do údolí dorazili. Zvuk gongu však byl nezvratným důkazem o přítomnosti člověka.

Conan byl v zásadě muž okamžité akce. Líné taktiky, které používal, byly jen a jen výsledkem jeho života mezi mnohem lstivějšími národy. Když byl zaskočen nějakou nenadálou situací, vracel se podvědomě ke své prapodstatě. Proto i teď, místo, aby se ukryl nebo tiše odplížil opačným směrem, což by udělal průměrný člověk na jeho místě, rozběhl se Cimmeřan chodbou přímo směrem, odkud se ozval zvuk. Podrážky kožených sandálů nedělaly větší hluk než nohy šelmy, oči se mu zúžily, rty se mu podvědomě zkřivily v úšklebku. Jeho duši v prvním okamžiku po zadunění prolétl záchvěv strachu, ale ten okamžitě zmizel. Divoká zuřivost barbara, která se probouzí ve chvílích nebezpečí, však v Conanovi dřímala hned pod povrchem.

Konečně vyběhl z klikaté chodby na malé, otevřené nádvoří. Jeho oči přilákalo cosi, co se lesklo na slunci. Byl to gong, obrovský zlatý kotouč, který na řetězu držela velká zlatá paže, upevněná ve zdi. Opodál ležela těžká mosazná palice, ale nikde nebylo ani památky po člověku. Conan zůstal stát v dveřním otvoru po dobu, která se mu zdála nekonečná. V paláci se nic nehýbalo, neozval se jediný zvuk. Nakonec mu došla trpělivost, jako stín klouzal kolem zdí po obvodu nádvoří, nahlížel do vstupních oblouků připraven uskočit jako blesk nebo stejně jako rozzuřená kobra udeřit vpravo či vlevo.

Přistoupil ke gongu a nahlédl do dveří, které tu byly nejbliž. Uviděl pouze slabě osvětlenou místnost, napůl zaplněnou nepotřebnými a rozbitými krámy. Leštěné mramorové dlaždice byly pochopitelně beze stop, ale ve vzduchu Conan zachytil závan jakéhosi pachu – spíše slabého zápachu, který nebyl s to určit. Nozdry se mu rozšířily jako divokému zvířeti v marné snaze ten podivný zápach určit. Obrátil se zpátky k oblouku a v tom okamžiku se mu zdánlivě pevné dlaždice rozestoupily pod nohama. V pádu roztáhl ruce a pokusil se zachytit okraj otvoru, který se pod ním otevřel. Okraje se však pod jeho tápajícími prsty bortily a Conan padal. Řítil se dolů do neproniknutelné temnoty, kde jeho pád skončil v hluboké ledové vodě. Divoký proud plný vírů jej uchopil a s rychlostí, která vyrazila dech, jej unášel do neznáma.

2. Bohyně se probouzí

Cimmeřan se zpočátku nepokoušel bojovat s proudem, který se s ním hnál věčnou temnotou bez jediného záblesku světla. S minimální námahou se udržoval na hladině a meč, který nepustil ani v pádu, svíral mezi zuby. Nesnažil se zatím ani zjistit, do jakého nového nebezpečí je unášen. Náhle tmu před ním prořízl světelný paprsek. Viděl pěníci, vzdouvající se hladinu černé vody, plné vírů, jakoby ji čerila nějaká vodní příšera. Viděl i hladké příkré zdi, které se mu v klenbě sbíhaly nad hlavou. Vpravo i vlevo se podél zdi těsně pod oblouky klenby táhly úzké římsy.

Ale ty byly daleko mimo jeho dosah. Klenba byla v jednom místě propadlá a otvorem proudilo do těchto pochmurných prostor světlo. Dál následovala opět jen a jen neproniknutelná tma. V tom okamžiku pocítil Cimmeřan záchvěv paniky, když uviděl, že v nejbližší chvíli mine osvětlené místo a zmizí opět v neproniknutelné temnotě.

Pak ale uviděl ještě něco jiného: bronzové žebříky, které byly v pravidelných intervalech zavěšeny z obou říms a dosahovaly až k vodě. Pak se dostal na dosah k jednomu z nich. Okamžitě k němu vyrazil, bojoval s proudem, který se jej snažil udržet ve středu koryta. Voda mu odporovala, proud jej svíral studenými slizkými prsty jako živá bytost, Cimmeřan však s ním urputně bojoval. Byl v úzkých a to mu dodávalo síly, bojoval o každou píd' a pomalu se blížil ke stěně. Teď už byl přesně v úrovni žebříku a s divokým vypětím všech sil se zachytil nejnížší příčky, na které zůstal bez dechu viset.

O několik vteřin později se vytáhl z pěníci vody a s pochybnostmi svěřil svou váhu zoxidovaným příčkám. Skřípaly a prohýbaly se, ale držely a Conan se pomalu vyšplhal na úzký ochoz, který běžel podél zdi, sotva na výšku dospělého muže pod klenutým stropem. Když se vysoký Cimmeřan postavil, musel sklonit hlavu. Ve zdi u horního konce žebříku byly ve zdi zasazeny těžké bronzové dveře, ale přes veškerou Cimmeřanovu snahu se mu je nepodařilo otevřít. Zastrčil meč do pochvy a odplivl krev ze rtů a jazyka, které si pořežal, v zoufalém zápase s proudem, o ostrou čepel. Svou pozornost přesunul k propadlé klenbě.

Rukama dosáhl na okraje otvoru a opatrným ohledáním zjistil, že pravděpodobně unesou jeho váhu. Za okamžik se již vytáhl vzhůru a ocitl se v rozlehlé místnosti, která byla skoro zničená. Téměř celý strop se zřítíl, stejně jako velká část podlahy, která byla položena nad klenbou podzemní řeky. Polozborcené oblouky se otvíraly do vedlejších místností a chodeb a Conan usoudil, že se stále ještě nachází ve velkém paláci. Se směsí úžasu a zvědavosti se zamyslel nad tím, pod kolika místnostmi tohoto paláce protéká podzemní řeka a kde všude se mu může zborstit podlaha pod nohama, aby jej znovu svrhla do divokého proudu, z jehož sevření právě unikl.

Napadlo ho také, jak dalece byl jeho pád náhodný. Bylo to opravdu tak, že prastaré dlaždice čirou náhodou povolily pod jeho vahou, nebo existovalo jiné, mnohem zlověstnější vysvětlení? Jedna věc byla jistá. Nebyl jedinou živou bytostí v paláci. Gong nezazněl sám od sebe, ať už měl jeho zvuk vlákat Conana do pasti či nikoliv. Nehybné ticho, které zaplňovalo palác, bylo najednou naplněno neurčitou, zlověstnou hrozbou.

Mohl to tedy být někdo se stejnými úmysly jako Conan? Náhle jej napadla podivná myšlenka v souvislosti s Bit–Yakinem. Cožpak nebylo možné, že tento muž při svém dlouhém pobytu v Alkmeenonu našel pověstné Gwahlurovy zuby? Nebylo by možné, že je jeho služebníci po jeho smrti vzali s sebou? Možnost, že se honí za pouhým přeludem, Cimmeřana naplnila zuřivostí.

Vybral si jednu chodbu, o které byl přesvědčen, že jej povede do té části paláce, ve které byl předtím, a vracel se. S myšlenkou na černý zpěněný proud, který se žene kdesi hluboko pod ním, našlapoval s nesmírnou opatrností.

Jeho myšlenky se neustále vracely zpět k místnosti s orákulem a k její tajemné obyvatelce. Někde tam v nejbližším okolí musí být klíč k tajemství pokladu, samozřejmě pokud ještě spočíval ve svém pradávnm úkrytu.

Obrovský palácový komplex byl tichý jako kdykoliv předtím a nehybné ticho bylo rušeno jen rychlými tichými kroky nohou v měkkých sandálech. Místnosti a síně, které procházel, se nepochybně rozpadaly, ale čím byl blíže středu paláce, byl rozpad méně patrný. Na okamžik se zamyslel nad tím, k jakému účelu asi sloužily bronzové žebříky zavěšené nad podzemní řekou, ale pak tyto myšlenky zahnal pokrčením

ramen. Problémy, které se týkaly nevýnosných starožitností, jej v zásadě nezajímaly.

Nebyl si tak docela jist tím, kde přesně leží místnost s orákulem, ale nakonec se přece jen dostal do chodby, která vedla do velkého trůnního sálu. Teď už byl pevně rozhodnut. Bylo zbytečné potulovat se bezcílně palácem a hledat poklad. Rozhodl se, že se schová na nějakém příhodném místě a tam vyčká příchodu kněží. Až keshanští vyslanci přijdou a promluví s orákulem, bude je Conan sledovat až k úkrytu, kde je uložen poklad. A oni tam určitě půjdou, tím si byl jist. A pravděpodobně sebou vezmou jen pár drahokamů. Samozřejmě Conanovi bude ten zbytek stačit.

Cimmeřan, přitahován jakousi podivnou silou, vstoupil opět do místnosti orákula a zahleděl se na její nehybnou obyvatelku. Byl okouzlen chladnou krásou dávno mrtvé princezny, kterou její současníci začali uctívat jako bohyni. Jaké podivné tajemství bylo střezeno v tomto nádherně formovaném těle?

Náhle s úžasem zaostřil pohled. S ostrým zvukem vtáhl dech a vlasy v zátylku se mu zjezily. Tělo leželo ve stejné poloze jako ve chvíli, kdy je spatřil poprvé. Tiché, nehybné, ňadra ukrytá pod zlatými prsními pláty, nařasená hedvábná sukně, ručně ryté sandály na nohou. Teď si však všiml určitého rozdílu.

Graciézní končetiny nebyly tak docela ztuhlé, tváře pokrývala růžová barva živé pleti, rty byly rudé...

Se zmatenou kletbou Conan tasil meč.

"U Croma! Ona snad žije!"

Při jeho slovech se dlouhé, černé řasy pozvedly. Oči se otevřely a upřely se mu přímo do tváře, tmavé, pátravé a záhadné. Stál v nehybném úžasu.

S nesmírným půvabem se posadila a její oči neustále poutaly jeho pohled.

Olízl si náhle vyschlé rty a pak našel hlas.

"Ty jsi... ty... jsi Yelaya?" zadrhnul.

"Ano, já jsem Yelaya!" Hlas byl plný a melodický a on se na ni zahleděl ještě s větším úžasem v očích.

"Neboj se. Jestliže uděláš, co ti řeknu, neublížím ti!"

"Jak se může mrtvá žena po všech těch letech probrat k životu?" zeptal se, jakoby podceňoval skutečnost, kterou mu hlásily všechny jeho smysly. V očích se mu pomalu rozhořoval plámenek zvědavosti.

V mystickém gestu pozvedla paže.

"Jsem bohyně. Před tisíci lety na mne byla uvržena kletba větších a mocnějších bohů, bohů, kteří žijí v temnotách za hranicemi světla. To, co ve mně bylo smrtelného, zemřelo, to, co bylo částí božskou, nezemře nikdy. Od těch dob tady ležím a budím se na konci každé noci, za úsvitu, abych odpovídala na otázky lidem, jako jsi ty, za pomoci duchů přivolaných z dávné minulosti. Muži! Pokud se nechceš ocitnout tváří v tvář těm, kteří pohltnou tvou duši na věky, odejdi! Já ti poroučím! Běž!" Ten hlas byl teď velitelský, štíhlá paže se pozvedla a ukázala královským gestem.

Conanovy oči se proměnily v modře planoucí štěrbiny. Pomalu zasunul meč do pochvy, ale neměl se k tomu příkaz orákula uposlechnout. Přistoupil blíž, jakoby přitahován neodolatelným obdivem a náhle uchopil dívku zcela neočekávaně do medvědího objetí. Mladé ženě se z úst vydral výkřik, který měl daleko k božskému projevu a ten byl následován zvukem praskajícího hedvábí, když z ní Conan jediným pohybem strhl sukni.

"Tak bohyně! Aha!" Jeho výkřik byl plný rozhořčeného poznání. "Hned mi bylo divné, že alkmeenonská princezna mluví s corinthským přízvukem! A jen co jsem se trochu vzpamatoval, napadlo mě, že už jsem tě někde viděl. Ty jsi Muriela, Zarghebova corinthská tanečnice! Tady na boku, to mateřské znaménko tvaru půlměsíce to jasně dokazuje. Už jsem tě jednou viděl, tenkrát, když tě Zargheba bičoval. Bohyně! Pch!" Jeho dlaň dopadla na zrádný bok se silným plesknutím a dívka žalostně vykřikla.

Její velitelské chování zmizelo. Už nebyla tajemnou postavou z dávné minulosti, ale vyděšenou a pokornou tanečnicí, jakou je možno koupit skoro na každém shemitském tržišti. Znovu vykřikla a dala se do nekontrolovatelného pláče. Její věznitel na ni pohlížel v rozzlobeném triumfu.

"Bohyně, jo! Takže ty jsi jedna z těch žen, které přivedl Zargheba ukryté pod závoji do Keshie! Vážně sis myslela, že mě oklameš, ty malý blbečku?"

Viděl jsem tě před rokem v Akbitaně s tím lumpem Zarghebou a já nezapomínám ani obličej, ani ženské postavy. Myslíš si, že teď..."

Svíjela se v jeho sevření, nakonec mu ovinula paže kolem svalnatého krku a propadla docela svému

strachu. Slzy se jí koulely po tvářích a v jejím vzlykotu zaznívaly hysterické tóny.

"Prosím tě, neubližuj mi! Nedělej to! Já jsem to musela udělat. To Zargheba mě sem přivedl, abych hrála orákulum!"

"Takhle je to! Ty malá huso, vždyť je to svatokrádež, nebojíš se bohů? U Croma, cožpak už poctivost docela zmizela?"

"Ó, prosím!" škemrala a viditelně se třásla strachem. "Jak jsem mohla neuposlechnout Zarghebu?! Co budu dělat? Vždyť mě tihle pohanští bohové proklejí!"

"Co si myslíš, že by s tebou udělali kněží, kdyby zjistili, že se za orákulum jen vydáváš?" útočil na ni Cimmeřan.

Nohy se jí při té myšlence podlomily. Sesula se k zemi, objala Conanovi kolena a z úst se jí vyřinul proud vět, ve kterém se mísily nesouvislé prosby o smilování a ochranu s lítostivým ujišťováním o její nevinosti a neznalosti celého spiknutí. Bylo až neuvěřitelné, že se v tak krátkém čase změnila ze sebevědomé a imperativní princezny, kterou hrála, v obyčejnou vyděšenou dívku. Ale to bylo celkem pochopitelné, tentýž strach, který ji předtím nutil hrát její roli, ji teď úplně zdrtil.

"Kde je Zargheba?" zeptal se Cimmeřan drsně. "Přestaň už žvanit, k sakru, a odpověz mi!"

"Je někde před palácem," zavzlykala, "čeká tam na svatý průvod."

"Kolik lidí má sebou?"

"Nikoho, přišli jsme sem sami dva."

"Aha!" to slůvko zaznělo jako spokojené zavrčení lovčího lva. "Takže jste museli opustit Keshii jen krátce po mně. Přelezli jste útesy?"

Zatřásla jen zamítavě hlavou, protože nebyla pro pláč schopna souvisle promluvit. V záchvatu netrpělivosti ji uchopil za štíhlá ramena a zatřásl s ní tak, že lapala po dechu.

"Přestaneš už konečně s tím brekem a budeš mi odpovídat? Jak jste se dostali do údolí?"

"Zargheba zná tajnou cestu," vzlykla. "Řekl mu o ní Gwarunge – kněz a taky sám Thutmekri. Na jižní straně se u úpatí útesů rozkládá dost velké jezírko. Těsně pod hladinou je ústí jeskyně, které není za břehu vidět. Potopili jsme se pod vodu a prošli jsme tou chodbou. Stoupá prudce vzhůru, takže jsme se skoro hned vynořili. Pak pokračuje přímo a prochází celou skalní stěnou. Její východ tady v údolí je zamaskován v hustých křovinách."

"Já jsem přešel útesy na východě." řekl spíš pro sebe. "Tak a co bylo dál?"

"Přišli jsme k paláci a Zargheba mi poručil, abych se ukryla mezi stromy. Sám se vypravil hledat místnost, kde by mělo být orákulum. Myslím, že Gwarungovi tak docela nevěřil. Zatímco byl pryč, měla jsem dojem, že slyším gong, ale možná, že se mi to jen zdálo. Nakonec se Zargheba vrátil, odvedl mě do paláce a přivedl mě sem, kde ležela na tomhle katafalku bohyň Yelaya. Vysvlékl ji a já jsem se musela obléct do jejích šatů a ozdob. Pak odešel, aby někde ukryl tělo a vyčkal příchodu kněží. Hrozně jsem se bála! Když jsi přišel, nejraději bych vyskočila a poprosila tě, abys mě odvedl z tohoto hrozného místa. Ale hrozně jsem se bála Zargheby. Když jsi pak poznal, že jsem živá, doufala jsem, že tě vystraším, abys odešel."

"A co jsi měla říci ve chvíli, kdy bys promlouvala za orákulum?"

"Měla jsem vybídnout kněze, aby vzali Gwahlurovy zuby, některé z nich dali Thutmekrimu jako zástavu, kterou požaduje a zbytek převezli do paláce v Keshii. Měla jsem jim říci, že nebudou-li souhlasit s Thutmekriho nabídkami, hrozí Keshanu děsivá zkáza. No, a taky jsem jim měla říci, že, totiž, že ty máš být okamžitě stažen zaživa z kůže."

"Thutmekri chtěl dostat poklad tam, kde by se k němu on či Zembabweici dostali co nejdříve," zahučel Conan a poznámku, která se týkala jeho osoby, přešel mlčením. "Ale doufám, že se dočkám chvíle, kdy mu vyřiznu zaživa játra. Takže Gorulga se toho podvodu účastní také, co?"

"To ne! Ten věří v bohy a je opravdu nepodplatitelný. O tomhle neví nic. Poslechl by orákulum. To všechno vymyslel Thutmekri. Protože věděl, že Keshánci požádají o radu orákulum, přikázal Zarghebovi, aby mě přivezl s sebou ze Zembabwei v průvodu vyslanců. Musela jsem být zahalená od hlavy k patě a ještě jsem měla hustý závoj."

"No tohle, ať mě démon zhltně!" užasl Conan. "Kněz, který skutečně věří ve své božstvo, a nedá se podplatit! U Croma! Ted' by mě ještě zajímalo, zda na ten gong udeřil Zargheba. Věděl, že jsem tady?"

Mohl vědět o tom zchátralém dláždění? A kde je teď, nevíš, děvče?"

"Řekl, že se ukryje v té skupině lotosových stromků, tam u staré cesty, která vede k paláci od útesů z jihu." Pak se dala znovu do proseb a naléhání. "Conane, slituj se nade mnou. Bojím se tohohle starého a zlého místa. Slyšela jsem okolo podivné, plíživé kroky, Conane, vezmi mě odtud pryč! I kdybych udělala všechno, co Zargheba chtěl, až dosáhne, čeho chce, zabije mě, já to vím! Ty přece nemůžeš být tak krutý jako on. Přece nedovolíš, aby mě tady zabili! Prosím tě. Prosím!"

Klečela před Conanem a zoufale jako tonoucí se ho chytala. Obracela k němu svou překrásnou tvář zmáčenou slzami, zatímco záplava černých vlasů se jí v nepořádku rozlévala po bílých ramenou. Conan ji zvedl a posadil si ji jako dítě na jedno koleno.

"Teď mě poslouchej. Ochráním tě před Zarghebou. Kněží nepoznají, že nejsi pravá. Ale musíš udělat, co ti teď řeknu."

Mnohomluvně ho ujišťovala o své naprosté poslušnosti a znovu jej objala kolem krku, jakoby ve fyzickém kontaktu hledala jistotu a bezpečí.

"Tak dobrá! Až kněží přijdou, budeš přesně podle Zarghebova plánu hrát úlohu Yelayi. Bude už šero, možná tma a v záři pochodní rozdíl nikdo nepozná. Ale řekneš jim tohle: Je vůlí bohů, aby byl Stygičan i se svými Shemitskými psy vyhnán z Keshanu. Jsou to zloději a zrádci, kteří chtějí oloupit bohy.

Gwahlurovy zuby je třeba svěřit do ochrany generálu Conanovi, A ten také nechť vede keshanskou armádu. On je ten, jehož bohové milují!"

Zatřásla se a na tváři se jí objevil zoufalý výraz, ale souhlasila.

"Ale co Zargheba!? vykřikla. "On mě zabije!"

"Se Zarghebou si nedělej starosti." zavrčel. "O toho psa se postarám. Jen udělej, co jsem ti řekl. No tak, uprav si vlasy, rozletěly se ti po celých ramenou. A tady ti z nich vypadl drahokam."

Vrátil jí sám do hlavy veliký, zářící kámen a spokojeně přikývl.

"Už za tenhle jediný by člověk dostal pěkných pár otroků. Podívej, teď si hezky zase obleč tu sukni. Tady na boku je sice trochu roztržená, ale toho si nikdo z kněží nevšimne. A utři si obličej! Bohyně přeci neplácí jako holčičky, kterým někdo naplácal. U Croma! Ty skutečně vypadáš jako Yelaya! Obličej, vlasy, postava, prostě všechno! Když budeš před kněžími hrát svou roli tak dobře jako přede mnou, snadno ti uvěří."

"Zkusím to," zatřásla se.

"Výborně. A já teď jdu najít Zarghebu!"

Dívku okamžitě zachvátila znovu panika.

"Ne! Nenechávej mě tady samotnou! Tady určitě straší!"

"Není tady nic, co by ti mohlo ublížit." ujišťoval ji netrpělivě. "Nic a nikdo kromě Zargheby a já se po něm poohlédnu. Vráť se brzy. Neboj se, během obřadu budu opravdu nablízku, kdyby něco nevyšlo. Když ale zahraješ správně svou roli, nic se nemůže stát!"

Obrátil se a spěšně vyšel z místnosti. Při jeho odchodu se dala Muriela do tichého pláče.

Snášel se soumrak. Rozlehlé místnosti a veliké síně byly plné stínů a tajemných zákoutí. V šeru se matně leskly mosazné ozdoby a kování. Conan klouzal těmi prostorami tichý jako stín s nejistým pocitem, že jej z temných zákoutí sledují neviditelní duchové z minulosti. Nič divného, že byla dívka v takovém prostředí nervózní.

Opatrný a tichý jako leopard seběhl ze širokých schodů a tasený meč nesl v ruce. Údolí halilo těžké ticho a nad okrajem útesů se začaly objevovat první hvězdy. Jestli průvod keshijských kněží už vstoupil do údolí, neozýval se jediný zvuk, nebylo možno zachytit jediný pohyb, který by to dokazoval. Conan se vydal po prastaré cestě s popraskaným dlážděním, která mířila na jih a napůl se ztrácela v husté zeleni. Sledoval ji opatrně, držel se u jejího okraje, kam keře vrhaly husté stíny, až nakonec před sebou spatřil skupinu lotosových stromků, rostlin tak nezvyklých v černých zemích Kushe. Podle dívky se právě tam měl Zargheba ukrývat. Conan teď byl opatrnost sama. Jako stín na sametových nohou se rozplynul v houštích.

Velkým krokem se přiblížil k lotosovému porostu a jeho postup prozrazovalo jen tu a tam tiché zašustění listu, o který zavadil. Před ním se v hustém listí objevil jakýsi bledý ovál, rozmazaný v nejistém světle. Mohl to být docela dobře jeden z těch velkých bílých květů, které se hustě objevovaly mezi větvemi.

Conan však věděl, že je to tvář člověka. A byla obrácena jeho směrem. Rychle ustoupil hlouběji do stínů. Viděl ho Zargheba? Ten muž se díval přímo jeho směrem. Ubíhaly vteřiny. Ta neostrá tvář se nepohnula. Conan měl pocit, že skoro vidí tmavý chomáč na jejím spodním okraji, který byl krátkou černou bradkou.

Najednou si Cimmeřan uvědomil cosi zcela nepřírozeného. Jak věděl nebyl Zargheba nijak vysoký. Když se vzpřímil, dosahoval temenem stěží Conanovi k rameni. A přeci, ta tvář tam byla stejně vysoko jako Conanův obličej. Že by ten muž na něčem stál? Conan podřepil a upřel zrak na zem do míst, kde se črtal obličej, ale výhled mu zastínilo husté křoví a několik stromových kmínků. Spatřil však něco jiného a ztuhl. Jakousi mezerou v listí zachytil kmen toho stromu, pod kterým Zargheba stál. Obličej se črtal přímo proti tomuto stromu. V mezeře mělo tedy být vidět Zarghebovo tělo, ne kmen stromu. Jenže tam žádné tělo nebylo.

V té chvíli se Conan, napjatější a ostražitější než tygr na stopě své kořisti, znovu ponořil do stínů a za několik okamžiků odtáhl stranou poslední listnatou větev, aby pohlédl přímo do nehybné tváře. Tvář se nepohnula ani teď a bylo jasné, že už se z vlastní vůle nepohne nikdy. Conan měl totiž před sebou Zarghebovu uťatou hlavu, která byla za dlouhé černé vlasy pověšena na větev stromu.

3. Návrat orákula

Conan se bleskově otočil kolem dokola a přelétl divokým pátravým pohledem okolní stíny. Po těle zavražděného muže nebylo nikde stopy. Jen jeden z chomáčů trávy opodál byl polámaný a podupaný a bylo na něm vidět i ve slabém světle vlhké, tmavé skvrny. Conan stál naprosto nehybně, skoro nedýchal a v nehybném tichu napínal sluch. Stromy a keře ozdobené tu a tam velikými bílými květy se tyčily tiché, tmavé a pochmurné proti tmavnoucímu nebi.

Conanovou myslí proběhly podivné, strašidelné myšlenky. Měli tenhle příšerný čin na svědomí keshanští kněží? Jestliže ano, kde jsou? Byl to opravdu Zargheba, kdo rozezněl veliký gong? Znovu mu proběhla hlavou vzpomínka na Bit–Yakina a jeho tajemné služebníky. Bit–Yakin byl mrtev, z jeho těla zbýval jen svrasklý uzlíček kůže a kostí, umístěný v mělké přírodní kryptě, aby na věky vítal vycházející slunce. Ale Bit–Yakinovi služebníci byli velkou neznámou. Neexistoval důkaz o tom, že by opustili údolí!

Conan si vzpomněl na Murielu, samotnou a bez ochrany v tom velkém paláci plném stínů. Obrátil se a vyběhl z houští na pradávnou cestu a běžel jako na vše připravená šelma, ostražitý, schopný i v plné rychlosti udeřit vlevo či vpravo a rozdávat smrt.

Mezi stromy už zahlédl palác a zahlédl také něco jiného – rudé záblesky ohně, odrážející se od leštěného mramoru. Okamžitě zmizel v křoví, které lemovalo napůl rozpadlou cestu, proplétal se houštinou, až dorazil k okraji otevřeného prostoru před branou. Uslyšel hlasy, uviděl zář pochodní, v níž se zaleskla ebenová ramena. Keshanští kněží dorazili.

Vůbec nepřišli po široké, napůl zarostlé cestě, jak Conan předpokládal. Bylo naprosto jasné, že do údolí Alkmeenonu vede víc než jedna tajná cesta.

Zaplňovali široké mramorové schodiště a většina z nich nesla vysoko pozvednuté pochodně. V čele celé výpravy spatřil Conan Gorulgu, jehož profil, jakoby odlitý ze staré mědi, se ostře črtal ve svitu pochodní. Zbytek mužů byli nižší kněží, obři, na jejichž kůži se světlo pochodní odráželo temným leskem. Na konci procesí šel kradmým, skoro plíživým krokem mohutný černoch, jehož rysy byly nevýslovně odpudivé. Conan se při pohledu na něj vztekle ušklíbl. Byl to Gwarunga, který, jak řekla Muriela, odhalil Zarghebovi tajnou cestu vedoucí jezírkem. Conan by dal mnoho za to, dozvědět se, kolik toho právě tento muž ví o Stygičanových intrikách.

Postupoval k bráně, ale obcházel volný prostor obloukem tak, aby se stále držel v hustých stínech. Na stráží u brány nezůstal nikdo. Pochodně postupovaly stále dál dlouhým, temným sálem. Dřív, než první z nich ozářily obrovská dvoukřídlá vrata na jeho druhém konci, vyběhl Conan už po širokém schodišti a tiše se vkradl do sálu. Rychle přebíhal podél zdi lemované sloupřadím, až byl přímo u dvoukřídlých vrat. Průvod zatím postupoval dál rozlehlým trůnním sálem a zář pochodní zaháněla stíny do koutů a výklenků. Kněží kráčeli v zástupu, pštroší pera, kterými byli ozdobeni, se kývala ve stejném rytmu a jejich šat,

zhotovený z leopardích kůží, ostře kontrastoval s mramorem a tepanou mosazí starého paláce. Průvod prošel celým sálem a zastavil se na okamžik u zlatých dveří nalevo od stupně s trůnem.

V obrovském prázdném prostoru se dutě a strašidelně rozlehl Gorulgův hlas, podmalovaný sborem zvukných formulí, které se zdály muži ukrytému ve stínech naprosto nesrozumitelné. Pak nejvyšší kněz otevřel dveře dokořán a vstoupil. Při tom se neustále ukláněl a s ním i jeho kněží, takže plameny pochodní se zvedaly a zase klesaly a rozstříkovaly kolem sebe jiskry do všech stran. Vzápětí se zlaté dveře zavřely, udusily tak zvuk a zastřely pohled dovnitř. Conan trůnní sál jako blesk přeběhl a zamířil přímo do přístěnku za trůnem. Vítr, který by prolétl sálem, by způsobil více hluku než on.

Když Conan opatrně odklopil část zdi ukrývající výklenek, pronikaly drobnými otvory slabé paprsky světla. Vmáčknu se do výklenku a oči přitiskl k otvorům. Na druhé straně uviděl Murielu. Seděla vzpřímeně na katafalku, ruce složené na prsou, zakloněnou hlavou se opírala o zeď prakticky několik centimetrů od jeho očí. Do nosu mu zavanula jemná vůně jejích vlasů. Samozřejmě jí neviděl do obličeje, ale její chování dávalo tušit, že upírá nepřítomný zrak kamsi do neznáma, daleko nad oholené hlavy černých obrů, kteří před ní v úctě klečeli. Conan se obdivně ušklíbl. "Ta šmudla je opravdu herečkou," pomyslel si. Věděl, že se dívka uvnitř chvěje hrůzou, ale nedávala na sobě nic znát. V nejistém světle pochodní vypadala přesně jako ta bohyně, kterou uviděl ležet na katafalku, když vstoupil odpoledne do paláce. Rozdíl byl jen v tom, že tahle dívka byla plná života.

Gorulga dál odříkával dunivým hlasem jakási podivná zaříkávadla v nářečí, které Conan neznal.

Cimmeřan si pomyslel, že to pravděpodobně bude vyzývací formule v jazyce prastarého Alkmeenonu, kterou si nejvyšší kněží předávali ústním podáním z generace na generaci. Zdálo se, že Gorulga nikdy neskončí a Conan zneklidněl. Čím déle to bude trvat, tím větší nápor to bude pro Murielu. Jestliže jí povolí nervy... Conan si posunul meč i dýku v opasku na příhodnější místo. Nemohl by přece nečinně přihlížet, jak tu malou trajdu černoši nejprve mučí a pak vraždí.

Nakonec však litanie – pronášená tím hlubokým a neobyčejně zlověstným hlasem – konečně skončila.

Hromadný výkřik kněží plný zbožnění udělal tečku za úvodním rituálem. Gorulga pozvedl hlavu a paže k nehybnému tělu na katafalku a zvolal plným, zvukným hlasem, který patřil k vrozeným darům keshanských kněží: "Ó, velká bohyně, ty, která dlíš ve společnosti Velkého v Říši temnot, ať tvé srdce

ožije a tvá ústa promluví k sluchu oddaného otroka, jehož hlava se sklání do prachu u tvých nohou. Promluv, ó velká bohyně svatého údolí! Ty znáš naše cesty budoucí. Temnota, která halí nás, je tobě poledním sluncem. Osviť nás svou moudrostí, sešli světlo na cestu tvých služebníků! Řekni nám, ty, která

jsi ústy bohů, jaká je jejich vůle, jak se máme zachovat k Thutmekrimu –Stygičanovi?"

Do výše vyčesaná tmavá záplava vlasů, na které se tu a tam odrážela zář pochodní, se lehce zachvěla.

Černoši si spokojeně oddechli, napůl obdivem a napůl strachem. Murielin hlas dolehl ke Conanově sluchu v bezděčném tichu zcela zřetelně. Zdálo se, že je chladný vzdálený a neosobní, i když se v něm tu a tam objevila stopa corinthského přízvuku.

"Jest vůlí bohů, aby byl Stygičan a jeho Shemitští psi vyhnáni z Keshanu!" Orákulům opakovalo slovo za slovem Cimmeřanovu vlastní řeč. "Ti všichni jsou zrádci a svatokrádežníci, kteří chtějí okrást bohy.

Gwahlurovy zuby ať jsou svěřeny do ochrany generála Conana a on ať také vede armádu Keshanu!

Stojí na výsluní boží přízně!"

Dívčín hlas se na konci zachvěl a Conan se nejistě pohnul, protože si byl téměř jistý, že je Muriela na pokraji nervového zhroucení. Naštěstí si černoši této skutečnosti nevšimli, stejně jako corinthského přízvuku, který snad ani neznali. Tiše tleskli dlaněmi a jejich shromážděním proběhl šum úžasu a přitakání. Gorulgovy oči ve svitu pochodní fanaticky zaplály.

"Tak řekla Yelaya!" vykřikl nepřírozeným hlasem. "Taková je vůle bohů! Kdysi dávno, za dnů našich předků bylo řečeno, že tento poklad je tabu. Podle příkazů bohů byly Zuby ukryty a bohové na ně měli právo, protože to byli oni, kdo je vytrhli při zrodu světa z příšerných čelistí krále temnot, Gwahlura, kde vyrostly a na příkaz bohů se opět objeví. Ó, ty bohyně zrozená mezi hvězdami, dovol nám vstoupit do tajného úkrytu, abychom vyzvedli Zuby, které máme svěřit tomu, jehož bohové milují!"

"Běžte!" odpověděla falešná bohyně s královským gestem, které na Conanově tváři vyvolalo opět pobavený úšklebek. Kněží pozpátku ustoupili a pštroší pera a pochodně se znovu rozkývaly v pravidelném rytmu.

Zlaté dveře se zavřely za posledním členem průvodu a bohyně se se zaúpěním položila na katafalk.

"Conane!" zašeptala tiše. "Conane!"

"Pst!" zasyčel otvory ve stěně. Pak se otočil, tiše vystoupil z výklenku a zavřel panel. Uviděl záblesk plamene na rytinami zdobených dveřích, který mu potvrdil, že se průvod vzdaluje přes velký trůnní sál. V témže okamžiku si však uvědomil i to, že vidí jakousi záři, která není září pochodní. To jej poněkud zarazilo, ale vysvětlení na sebe nedalo dlouho čekat. Na oblohu pomalu vystoupil stříbrný měsíc a jeho paprsky pronikaly děravou kopulí, která jakýmsi podivným úmyslem tvůrců světlo mnohokrát zesilovala. Zářící kopule Alkmeenonu nebyly v této chvíli výrazem z pohádek. A vnitřek mohutné kopule zářil jako podivný bílý drahokam, který je možno jen vzácně nalézt v horách Černých království.

Ve chvíli, kdy se Conan vydal ke dveřím, vedoucím do trůnního sálu, zaslechl jakýsi zvuk. Zdálo se, že přichází z chodby vedoucí z přístěnku. Přikrčil se u jejího ústí a napjal zrak. Vzpomněl si na okamžik, kdy právě z této chodby zaznělo zadunění gongu, které ho vlákalo do pastí. Světlo z chrámu pronikalo do úzkého prostoru jen velmi málo a Conan viděl jen prázdnou chodbu, a přece by byl přísahal, že z té chodby zaslechl tiché našlapování lidských nohou.

Na okamžik zaváhal, ale pak jej k životu vyburcoval přidušený ženský výkřik, který se mu ozval za zády. Proběhl dveřmi za trůnem a v bílém měsíčním světle spatřil neočekávané divadlo.

Pochodně všech kněží z velkého sálu zmizely, ale jeden z nich v paláci zůstal: Gwarunga. Jeho odpudivá tvář byla pokřivená vztekem, držel vyděšenou Murielu za krk, takže nemohla dýchat a divoce s ní cloumal.

"Zrádkyně!" zvuk mu procházel mezi masitými rty se sykotem podobným sykotu rozružené kobry. "Co to hraješ za hru? Neřekl ti Zargheba, co máš říkat? No ano, Thutmekri mi řekl všechno! Zradila jsi svého pána, nebo on zrazuje s tvou pomocí nás! Já ti tu tvou falešnou hlavu ukrotím, ale nejdřív ..."

Krásné Murieliny oči se náhle nepřírozně rozšířily, když je upřela přes rameno svého trýznitele a to obrovského černocha varovalo. Pustil svou oběť a otočil se přesně ve chvíli, kdy Conanova čepel zasvištěla vzduchem. Síla úderu srazila Gwarungu na znak na mramorovou dlažbu, kde zůstal v křečích ležet. Z rány na hlavě mu prýštila krev.

Conan vykročil k němu, aby dokončil, co začal. Věděl, že v důsledku černochova náhlého pohybu dopadla čepel téměř naplocho. Muriela však jej divoce objala.

"Udělal jsem, co jsi mi poručil!" vzdychala hystericky. "Odved' mne odsud! Prosím tě, odved' mně odsud!"

"Nemůžeme ještě odejít," zabručel. "Chci sledovat kněze a zjistit, odkud budou brát šperky. Třeba je toho tam ukryto mnohem víc. Ale můžeš jít se mnou. Kde je ten kámen, co jsi měla ve vlasech?"

"Musel mi vypadnout pod katafalk na zem," zajíkla se a hmátla si do vlasů. "Byla jsem tak vyděšená. Když kněží odešli ze sálu, rozběhla jsem se za tebou, ale ten surovec tady byl schovaný, vrhnul se na mne..."

"Dobrá, skoč tam pro něj a já zatím uklidím tu mrtvolu," přikazoval. "Pospěš si! Ten kámen je sám o sobě bohatstvím!"

Dívka zaváhala, zdálo se, že má strach vrátit se do tajemné místnosti. Když však Conan uchopil Gwarungu za opasek a táhl jej do přístěnku, obrátila se a vešla do místnosti orákula.

Conan pustil nehybného černocha na zem a pozvedl meč. Cimmeřan žil příliš dlouho na těch nejdivočejších místech světa, než aby mu zbyly nějaké iluze o milosrdenství. Jediný nepřítel, který není nebezpečný, je ten, který má uťatou hlavu. Než však mohl udeřit, zastavila se mu čepel na poloviční cestě. Divoký výkřik ozval se z místnosti orákula.

"Conane! Conane! Vrátila se! Ona se vrátila!" výkřik skončil zabubláním a podivným šoupavým zvukem. S kletbou na rtech vyrazil Conan z přístěnku kolem trůnu a byl v malé místnosti dřív, než výkřik dozněl. Tam se zarazil a na tváři se mu objevil nevěřící výraz. Podle všeho, co viděl, si Muriela znovu lehla na katafalk. Ležela naprosto nehybně a oči měla zavřené, jakoby spala.

"U všech hromů, co děláš?" pronesl ledově. "Nebo si myslíš, že tohle je ta nejlepší chvíle pro pitomé žertíky..."

Svou řeč nedokončil. Pohled mu sklouzl na sněhově bílé stehno, rýsující se pod vypasovanou hedvábnou sukní. Ta sukně se měla otevírat od spodního okraje až k pasu. Byl si tím jist, protože ji roztrhl vlastní

rukou, když serval tuhle část oblečení z těla nešťastné tanečnice. Tahle sukně však roztržená nebyla. Jediným krokem se přenesl až ke katafalku a sáhl rukou na to bílé tělo. Ucukl, jakoby sáhl na rozžhavené železo a nikoliv na chladnou nehybnost smrti.

"U Croma!" zahučel a oči se mu změnily v zářící modré šterbiny. "To není Muriela! To je Yelaya!"

Ted' chápal ten divoký výkřik, který se vydral Muriel ze rtů, když do místnosti vešla. Bohyně se vrátila. Tělo Zargheba vysvlékl, aby získal pře vlek potřebný pro falešné orákulum. A přece byla mrtvá princezna opět oblečena tak, jako když ji Conan spatřil poprvé – v hedvábí a spoustě šperků. Conan ucítil jak se mu nezadržitelně ježí vlasy v zátylku.

"Murielo!" vykřikl náhle. "Murielo! Kde jsi, u všech d'áblů?!"

Zdi mu vracely hlas zlomyslnou ozvěnou. Neviděl s výjimkou zlatých dveří žádný jiný východ a těmi nemohl bez jeho vědomí nikdo odejít ani vstoupit. Jedna věc byla jistá. Yelayu někdo položil na katafalk v té krátké chvíli, kdy Muriela vyběhla z této místnosti přímo do rukou číhajícího Gwarungy. Přestože Conanovi ještě zazníval v uších zoufalý výkřik, Corint'anka zmizela beze stopy. Pokud vyloučil kouzla a jiné nadpřirozené úkazy, existovalo pro tuto skutečnost jediné vysvětlení. V místnosti musel existovat tajný východ a přesně v okamžiku, kdy Conana napadla tato myšlenka, skutečně tajné dveře spatřil. Ve stěně, která se jevila jako celistvý kus mramoru, bylo vidět vlasovou puklinu a z ní vyčníval cípek hedvábí. Okamžitě se sehnul, aby jej prozkoumal. Byl to útržek z Murieliny hedvábné sukně. Souvislosti byly zcela jasné. Sukně se zachytila ve škvíře ve chvíli, kdy tajemná bytost, ať už to byl kdokoli, pronesla dívku úzkým tajným vchodem. Ten maličký kousíček látky způsobil, že dveře nezapadly zcela přesně do svého rámu.

Conan zasunul do škvíry hrot dýky a zapáchil celou silou svalnaté paže. Čepel se ohnula, ale nepraskla, protože byla vyrobena z nezlomitelné akvitánské oceli. Mramorové dveře se otevřely a Conan s pozvednutým mečem nahlédl dovnitř. Nespatřil nic nebezpečného. Světlo z místnosti ozařovalo jen krátké schodiště vytesané z mramoru. Conan otevřel dveře dokořán a před ně zarazil do škvíry v podlaze svou dýku, aby je udržel v otevřené poloze. Pak se bez váhání vydal dolů po schodech. Neviděl nic, neslyšel nic. Dvanáct schodů, které končily v ústí úzké chodby a ta se ztrácela v temnotě.

Náhle ztuhl jako socha přímo u úpatí schodiště se zrakem upřeným na kresby, které zdobily zdi. Světlo shora je osvětlovalo jen z části. Způsob jejich provedení byl nepochybně pelisthský. Fresky s podobnými znaky a podobného provedení viděl na zdech Asgalunu. Ale zobrazené děje neměly s Pelisthií nic společného s výjimkou jedné lidské postavy, která se tu vyskytovala mnohokrát. Postava štíhlého starce s bílým plnovousem, jehož rasové charakteristiky byly nezaměnitelné. Obrazy zpodobňovaly různé části paláce, který se rozkládal Conanovi nad hlavou. Několik obrazů zachycovalo místnost orákula, a to včetně Yelayiny postavy ležící na katafalku a několika velkých černochů, klečících kolem.

A tam, za zdi v tajném výklenku přihlížel tajemný Pelisthan. Byly tam i další postavy – postavy které procházely opuštěným palácem, plnily všechna Pelisthiova přání. A vytahovaly z podzemní řeky podivné nepojmenovatelné tvory. Conan stál jako přimrazený a doposud nesrozumitelné věty z pergamenového svitku mu vyvstaly jasně před očima. Kousky skládačky do sebe náhle zapadly. Tajemství Bit–Yakinovo přestalo být tajemstvím a s ním byla rozluštna i hádanka zmizelých Bit–Yakinových služebníků.

Conan se obrátil a upřel zrak do temné chodby. Po zádech mu přebíhal mráz, pak se tichým krokem vydal chodbou. Šel bez jediného zaváhání a čím více se vzdaloval od schodiště, tím hlubší tma jej obklopovala – vzduch byl nehybný, těžký a prosycený týmž zápachem, který letmo zachytil na nádvoří s gongem.

Ted' zaslechl v neproniknutelné temnotě před sebou jakýsi zvuk, šoupnutí bosé nohy, nebo snad zašustění volného oděvu, nebyl si jist. O chvíli později však narazil napřaženou rukou na překážku, kterou, jak zjistil hmatem, byly masivní dveře z rytého kovu. Marne se o ně opíral, hrotem meče marne hledal nějakou skulinu. Dveře zapadaly i se závěsy do rámu tak, jakoby je tam někdo zaletoval. Napjal veškerou sílu, nohy zapřel do země, žíly na spáncích mu naběhly. Všechno bylo marne. Tím mohutným portálem by stěží pohnul útok slona.

Jak se o dveře v úplné temnotě opíral, uslyšel na druhé straně zvuk, který jeho uši bez obtíží určily. Bylo to skřípění rezavého železa, páka drhnuoucí ve svém ložisku. Podvědomá akce vyvolaná tímto zvukem byla tak rychlá, že zvuk, impuls i pohyb proběhly prakticky současně. V okamžiku, kdy se

obrovským skokem přenesl zpět, zapraskalo něco nad dveřmi, vzduchem proletělo cosi obrovského a hromový náraz zatřásl celým tunelem. Na Conana se snesl déšť úlomků. Jak poznal po zvuku, přesně na místě, kde před zlomkem vteřiny stál, se zřítil obrovský kamenný blok. Stačilo to nejmenší zaváhání a ležel by pod kamenem jako rozmačkaný mravenec.

Conan znovu ucouvl. Tam, za těmi dveřmi je uvězněna Muriela, je-li dosud naživu. Přes ty dveře se ovšem Conan nedostane a zůstane-li v tunelu, mohl by na něj padnout další kamenný blok. Jeho štěstí také není nevyčerpatelné. Nešťastné dívce by těžko pomohlo, kdyby se dal rozmačkat na krvavou kaši. Tímhle směrem cesta nevede. Musí se tedy vrátit zpátky nahoru a najít způsob, jak se k Muriele dostat. Obrátil se a spěšně se vydal ke schodům. Když se dostal do částečně osvětlené chodby, slyšitelně si oddechl. Vkročil na první schod a v téže chvíli začalo světlo slábnout a mramorové dveře na horním konci schodiště se s hlasitým zaduněním zavřely.

Conana zaplavil pocit podobný panice. Polapen v chodbě, v naprosté temnotě, se na vrcholku schodiště otočil s taseným mečem v ruce a s vražednými pocity upřel oči do neproniknutelné tmy v očekávání útoku. V tunelu se však nic nepohlo, neozval se jediný zvuk. Mysleli si snad ti lidé – pokud to byli lidé – že byl zabít padajícím kvádrem? To, že byl kámen uvolněn úmyslně pomocí jakéhosi mechanismu, to bylo jasné.

Proč tedy někdo zavřel ty horní dveře? Conan přestal ztrácet čas zbytečnými úvahami a dotápal k zavřeným dveřím s nepříjemným pocitem, že se mu v nejbližším okamžiku zabodne nůž do zad. Toužil po tom zbavit se narůstajícího pocitu nejistoty, tak, jak to dělali jeho předkové. Vrhout se do boje, sekat okolo sebe na všechny strany, prolévat krev.

Opřel se celou silou do dveří a tiše zaklel, když zjistil, že se ani nepohnuly. Když zvedal pravou rukou meč, aby si vybil zuřivost na mrtvém mramoru, narazil levou nikou na železnou závoru, která zapadla při nárazu dveří do svého lože. V okamžiku ji pozvedl a zatlačil. Dveře se otevřely. Vyrázil do místnosti jako ztělesněná zuřivost, s jedinou touhou: utkat se s nepřítelem, který jej pronásleduje a štve, ať už je to kdokoliv.

Dýka ze země zmizela. Místnost byla prázdná, katafalk také. Yelaya znovu zmizela.

U Croma! Že by byla skutečně živá?!

Pohroužen v myšlenkách se vydal do trůnního sálu. Náhle jej cosi napadlo. Vydal se za trůn a nahlédl do přístěnku. Na místě, kam položil Gwarungovo tělo, byla na mramorové podlaze jen krvavá skvrna – nic víc. Černý kněz zmizel, stejně jako Yelaya, beze stopy.

4. Gwahlurovy zuby

V hlavě Conana, zvaného Cimmeřan, se roztočil zmatený vír myšlenek. Nenapadal jej jediný způsob, jak najít Murielu, nevěděl, kde by měl hledat Gwahlurovy zuby. Jediné, co jej napadlo, bylo najít a sledovat průvod kněží. Třeba najde v úkrytu, kde je přechováván poklad, nějakou stopu nebo klíč. Byla to malá šance, ale přece jen lepší, než bloudit těmito obrovskými prostranstvími bezcílně.

Když pospíchal ztemnělými sály k velké vstupní bráně, napůl očekával, že okolní stíny ožijou a naplní se drápy a tesáky. Svitem měsíce, který se jasně odrážel od leštěných mramorových dlaždic, však jej provázelo pouze bušení jeho vlastního srdce.

Zastavil se při úpatí hlavního schodiště a rozhlížel se, zda v stříbrném svitu nezahledne nějakou stopu, která by mu prozradila, kudy dál. Po chvíli ji skutečně našel. Na hnědé zemi uviděl hromádku růžových okvětních plátků. V tom místě někdo zavadil rukou či oděvem o bohatě kvetoucí větev. Kousek dál byla tráva sešlápnuta těžkou nohou. Conan, který v kopcích rodné Cimmerie stopoval vlky, sledoval stopu keshanských kněží poměrně snadno.

Jejich cesta směřovala směrem od paláce, procházela hustým porostem exoticky vonících keřů, rozkvetlých tisíci velkými bílými květy, pokračovala spleť šťavnatě zelených keřovitých stromků, jejichž květy opadávaly při pouhém dotyku. Nakonec Conan dospěl až k veliké skále, která jako gigantický hrad vybíhala z prstence okolních skal v místě, kde se nejvíc blížil paláci. Palác sám však byl ztracen kdesi vzadu v husté zeleni. Takže se ten upovídaný kněz v Keshii mýlil, když tvrdil, že Zuby jsou ukryty v

paláci. Tahle stopa Conana odváděla dál a dál od paláce, kde zmizela Muriela. V Conanovi však sílila jistota, že téměř každá část údolí je s palácem spojena podzemními tunely.

Conan se přikrčil ve stínu kvetoucích keřů a pozoroval ten nesmírný blok kamene, jehož obrysy se jasně črtaly v měsíční záři. Celá skála byla pokryta podivnými, groteskními reliéfy, které znázorňovaly jak zvířata, tak lidi, ale i podivná stvoření jen napůl lidská, která mohla představovat jak bohy, tak d'ábly. Výtvarný styl použitý tady se o tolik lišil od toho, co Conan viděl jinde v údolí, že uvažoval, zda tyto obrazy nepředstavují lidi jiné doby a jiné éry. Napadlo jej, zda obrazy na tomto nesmírném kusu kamene nebyly staré a zapomenuté už v té nepředstavitelně dávné době, kdy lidé Alkmeenonu našli a obsadili toto podivné údolí.

V příkré skalní stěně byly otevřeny obrovské dveře, okolo nich byla vytesána gigantická dračí hlava, takže obě křídla tvořila část rozšklebených čelistí. Dveře samy byly ze zdobeného bronzu a zdálo se, že váží několik tun. Na dveřích nebyl žádný viditelný zámek, ale různé skupiny velkých nýtů, lemujících okraj těžkého rámu napovídaly, že mají co dělat se způsobem otvírání a zavírání dveří, který znají jen keshanští kněží.

Stopa dokazovala, že Gorulga a jeho pomocníci prošli těmito dveřmi. Conan však váhal. Když bude čekat, až kněží odejdou, zavrou mu vrata před nosem a není jisté, zda se mu podaří rozluštit tajemství zámku. Na druhé straně, bude-li je následovat dovnitř, mohou se vynořit odněkud tak neočekávané, že jej zamknou uvnitř.

Nakonec však hodil opatrnost za hlavu a tiše proplul velikou branou. Tam někde v hlubinách jeskyně byli kněží, Gwahlurovy zuby a pravděpodobně i klíč k Murielině osudu. To, že riskuje vlastní život, Cimmeřana ještě nikdy od žádného podniku neodradilo.

Ocitl se v širokém tunelu, jehož začátek částečně osvětlovalo měsíční světlo. Daleko před sebou zahlédl slabou záři a sluchem zachytil ozvěnu vzdálených rytmických hlasů. Kněží nebyli tak daleko, jak předpokládal. Tunel se rozšiřoval do většího prostoru ještě v místech, kam dosahovalo měsíční světlo. Byla to prázdná jeskyně průměrné velikosti s vysokým klenutým stropem, pokrytým jakousi světlou vrstvou. Jak už Conan věděl, tohle byl v těchto částech světa běžný úkaz. Prostory byly tedy částečně osvětleny tímto strašidelným svitem. Uprostřed jeskyně Conan spatřil podivnou sochu – napůl zvíře – napůl člověka – sedící v jakémsi svatostánku a po jejím obvodě šest či sedm tmavých otvorů – ústí tunelů vedoucích do neznáma. V největším z nich, v tom, před jehož ústím dřepěla podivná obluda pohlížející k vnějšímu vchodu zachytil Conan záblesky světla. Musely to být pochodně, protože se světlo pohybovalo a fosforeskující vrstva byla nehybná. Rituální zpěv zesílil.

Právě tímto tunelem se Conan opatrně vydal dál, až přišel k ústí jeskyně mnohem větší, než byla ta, kterou opustil. Tady nebyl strop pokryt svítící vrstvou, ale zář pochodní osvětlovala veliký oltář, na kterém dřepěl mnohem větší a mnohem odpornější bůh. Před tímto odporným božstvem klečel Gorulga a jeho deset pomocníků, zpěvně recitovali podivná zařikávací a tloukli čely o zem. Conan si uvědomil, proč je jejich postup tak pomalý. Bylo jasné, že k tomu, aby se otevřela tajná místnost Zubů, bylo třeba vykonat dlouhý a složitý rituál.

Ošíval se celý nervózní netrpělivostí, ale rituál a nekonečné poklony nakonec přece jen skončily. Průvod se vydal na další cestu, která vedla dalším tunelem umístěným i tentokrát za zády podivného božstva. Světlo pochodní pomalu mizelo pod šerou klenbou a Conan je opatrně následoval. Riziko, že jej objeví, bylo velmi malé. Klouzal temnotou tak tiše, jakoby sám patřil k nočním tvorům a černí kněží byli cele pohlceni procesem obřadu. Bylo jasné, že zatím nezpozorovali ani Gwarungovu nepřítomnost.

Znovu se průvod zastavil. Ocitl se ve třetí jeskyni, tentokrát skutečně obrovské, jejíž stěny lemovaly římsy podobné galeriím, řada za řadou. Tady kněží začali znovu s rituálem před třetím, největším oltářem, na němž dřepěl třetí, nejodpornější idol.

Conan se přikrčil v temném ústí tunelu a prohlížel si stěny jeskyně, nepřítisť jasně osvětlené svitem pochodní. Viděl schody vytesané ve skále, které spojovaly jednotlivé galerie, alespoň potud, kam oko dohlédlo, protože strop jeskyně se ztrácel v temnotě.

Náhle sebou trhnul, kněží odřikávající rituál zmlkli, a tak, jak byli, v kleče, pozvedli hlavy vzhůru. Kdesi vysoko nad nimi zaduněl nelidský hlas. Celý svatý průvod ztmul a obličej obrácené vzhůru zalila podivná namodralá zář, která vzplanula kdesi u vzdáleného stropu a rozhořela se kolísavým plamenem. Světlo

ozářilo ochozy a z hrdla nejvyššího kněze se vydral výkřik, který byl následován výkřiky nižších kněží. V modrých záblescích se jejich zrakům zjevila štíhlá, bílá postava, oděná v hedvábí a zdobená množstvím šperků. Pak zář zeslábla tak, že věci ztratily svůj tvar a ze štíhlé postavy bylo možno rozeznat pouhopouhý bílý stín.

"Yelayo!" zazněl zoufalý Gorulgův výkřik. Kněz stál jako bez života a tvář měl popelavě šedou. "Proč jsi nás sledovala? Čeho si žádáš?"

Příšerný, nelidský hlas se převálil pod klenutím jeskyně a odrazil se od zaoblených stěn, které jej zesilovaly a zkreslovaly až neuvěřitelně.

"Běda nevěřícím! Běda falešným dětem Keshie! Smrt a zkázu těm, kdo zavrhlí své božstvo!"

Z hrdel kněží zazněl hromadný výkřik hrůzy. Gorulga vypadal ve svitu loučí jako sup vyděšený k smrti.

"Já ničemu nerozumím!" zakoktal. "Vždyť my jsme věrní a poslušní. V místnosti orákula jsi nám řekla..."

"Nedbejte toho, co jste vyslechli v místnosti orákula!" zaduněl znovu příšerný hlas, zmnožený stěnami tak, že zněl jakoby sbor hlasů pronášel totéž varování. "Varujte se falešných proroků a bohů. V paláci k vám promlouval démon v mém přestrojení a pronesl falešné proroctví. Ted' slyšte a poslouchajte, neboť já jsem pravá bohyně a poskytnu vám poslední možnost, jak se zachránit před zkázou!

Vezměte Gwahlurovy zuby z krypty, kde dlouhé roky spočívají. Alkmeenon už není místem svatým, protože byl znesvěcen svatokrádežníky. Zuby Gwahlurovy svěťte Thutmekrimu – Stygičanovi. Ten je uloží ve Svatyni Dagona a Derkety. Jedině tak zachráníte Keshan před zkázou, kterou mu připravují démoni noci. Vezměte Zuby a jděte! Vraťte se ihned do Keshie. Tam předejte skvosty Thutmekrimu, polapte Conana, toho cizího démona, a upalte jej zaživa na hlavním náměstí!"

Uposlechli okamžitě, nezaváhal jediný. Strachem roztrfesení kněží se vyškrábali na nohy a prchali ke dveřím, které se otevřely za zády d'ábelské sochy. Gorulga běžel v čele. Na okamžik se namačkali ve vchodu, tu a tam se ozval výkřik, když se několik z nich spálilo o pochodně a konečně se vtlačili dovnitř a zmizeli v další chodbě.

Tentokrát je Conan dále nesledoval. Stravovala jej nesnesitelná zvědavost. Chtěl se konečně dozvědět pravdu. Byla to opravdu Yelaya, jak by se dalo soudit podle studeného potu, který ucítil na dlaních, nebo to byla ta husa Muriela, která jej nakonec zradila? Jestli ano...

Dřív, než poslední pochodeň zmizela v hloubi tunelu, pádil už Conan vzhůru po kamenných schodech. Modrá záře už skoro vyhasla, ale jeho bystrý zrak stále viděl bílý obrys postavy nehybně vztyčené vysoko na galerii. Krev mu stydla, když se k ní přiblížil, ale ani v této chvíli nezaváhal. Přikročil k ní s pozvednutým mečem a jak předzvěst smrti se vztyčil nad nevyzpytatelnou postavou.

"Yelaya!" zavrčel...

"Mrtvá tak, jak celé tisíce let! Ha!"

Z černého ústí tunelu za jeho zády se vynořil temný stín. Náhlý zvuk neobutých nohou na kameni však Cimmeřanovy uši zachytily včas. Otočil se jako kočka a vyhnul se úderu, který mířil na jeho záda. V okamžiku, kdy lesklá čepel v černé ruce zasvištěla, zaútočil barbar jako rozrušený chřestýš. Dlouhá rovná čepel v jeho ruce probodla útočníka a půl druhé stopy její délky vyjelo mezi lopatkami z těla. "Tak!" Conan vytrhl čepel z rány a tělo se se zaúpěním sesulo k zemi. Muž se ještě slabě pohnul a zůstal ležet. V slábnoucím světle si prohlížel Conan černé tělo a ebenovou tvář, divokou v modré záři. Právě zabil Gwarungu.

Od mrtvého černého těla se otočil k tělu bohyně. Řemínky kolem kolenou a hrudi ji poutaly ke kamennému pilíři a udržovaly ji tak ve vzpřímené poloze. Několik pramenů vlasů, upevněných také ke sloupu, jí udržovalo hlavu zvednutou.

Ve špatném světle nebyla tato pouta už z malé vzdálenosti vidět.

"Asi se probral, když jsem sestoupil do tunelu," přemítal Conan. "Určitě předpokládal, že jsem tam dole. Takže vytáhl moji dýku..." Conan se sehnul nad mrtvolou a z ruky jí vykroutil dýku. Pohlédl na ni zblízka a zastrčil si ji do opasku. "A zavřel za mnou dveře. Pak vzal mrtvou Yelayu a vydal se sem, aby ošidil své přihlouplé bratry. To byly ty výkřiky před chvílí. Ten hlas nebyl k poznání, protože se v tomhle prostoru úplně změnil. A to modré světlo? Zdálo se mi nějak povědomé. To je přece ten starý trik stygijských kněží. Thutmekri musel trochu toho prášku dát Gwarungovi."

Kněz se mohl dostat do jeskyně dřív, než jeho společníci. Pravděpodobně znal plán jeskyní bud' z

vyprávění, nebo z nějaké mapy, která se předávala mezi kněžími. Vstoupil do podzemí až po nich, bohyni nesl s sebou, prošel kruhovou cestu tunely a jeskyněmi a ukryl se na galerii, zatímco Gorulga a jeho společníci byli ponořeni ve své nekonečné obřady.

Modrá záře zhasla docela, ale teď si Conan všiml jiného světla, které se linulo z jednoho z tunelů ústících na ochozu. Kdesi dál v té chodbě byl strop pokryt fosforeskující hmotou. Conan celkem s jistotou rozeznal nehybnou slabou záři. Chodba vedla stejným směrem, kterým se vydali kněží, a proto se jej Cimmeřan rozhodl sledovat. Zdálo se mu to jistější, než sestoupit do neproniknutelné tmy dole v jeskyni. Třeba jej ta chodba dovede na jinou galerii v následující jeskyni. Třeba směřuje průvod kněží právě do té jeskyně. Conan přidal do kroku a čím byl dál, tím sílilo světlo fosforeskujícího stropu. Nakonec celkem snadno rozeznával jak podlahu, tak stěny tunelu. A kdesi před sebou znovu zaslechl hlasy kněží.

Náhle zahlédl ve stěně po své levé ruce jakýsi dveřní otvor a jeho citlivý sluch za ním zachytil tichý, hysterický pláč. Bez zaváhání se k nim přiblížil a nahlédl dovnitř.

Nahlížel do místnosti vytesané v kameni, nikoliv do přírodní jeskyně, jakými zatím procházel. Kopulovitý strop zářil fosforeskujícím svitem a stěny byly téměř ukryty pod bohatými zlatými ornamenty, kterými byl kámen vykládán.

Poblíž protilehlé stěny, s pohledem upřeným ke vchodu, seděl na žulovém trůně příšerný a obscenní Pteor – bůh Pelisthiů. Byl odlit z mosazi a jeho přehnaně zvětšené pohlavní orgány měly zdůraznit velikost jeho kultu. A v jeho klíně ležela bezvládná bílá postava.

"Ať mne Šajtan vezme," tiše užasl Conan. Podezřívavě se rozhlédl po místnosti. Nezahlédl ani jiný východ, ani nic, co by svědčilo o přítomnosti jiné osoby. Pak tiše popošel kupředu a podíval se na dívku, jejíž štíhlá ramena se otřásala vzlyky plnými bezmocného zoufalství. Tvář měla ukrytou v dlaních. Idol měl na ruku silné zlaté kruhy a ty byly spojeny zlatými řetízky s menšími kruhy na zápěstí dívky. Položil jí ruku na rameno a ona sebou vyděšeně trhla, vykřikla a otočila k němu zaslzenou tvář.

"Conane!" zoufale se pokusila uplatnit vyzkoušený postup a vrhnout se mu kolem krku, ale v tom jí zabránily zlaté řetízky. Usekl měkký kov tak blízko u zápěstí, jak to jen šlo a zavrčel: "Tyhle náramky si musíš nechat, dokud nenajdeme nějaké dláto, nebo pilník. A pusť mě, sakra! Vy tanečnice a herečky jste příliš citlivé na můj vkus! Tak, co se vlastně s tebou stalo?"

"Když jsem vešla do místnosti orákula," z Muriely se vyřinula záplava slov, "viděla jsem bohyni ležet na katafalku tak, jak jsem ji spatřila poprvé. Zavolala jsem na tebe a rozběhla jsem se ke dveřím a v té chvíli mě něco chytilo zezadu. Někdo mi položil ruku na ústa, nesl mé tajným vchodem ve stěně dolů po schodech a dál, do jakési tmavé místnosti. Nejistila jsem, kdo to byl, ale ten někdo se mnou prošel velikými kovovými dveřmi. Pak jsme se ocitli v tunelu, jehož strop světélkoval jako tenhle.

Když jsem jej uviděla, skoro jsem ztratila vědomí. Nejsou to lidé! Jsou to šediví, chlupatí d'ablové, kteří chodí vzpřímeně, ale mluví podivným jazykem, kterému nemůže žádný člověk rozumět. Stáli tam a připadalo mi, že mě jen tak pozorují, že na něco čekají, a v jednom okamžiku jsem měla pocit, že se někdo pokouší otevřít dveře. Pak jedna z těch oblud zatahla za páku ve zdi a na druhé straně dveří se něco zřítílo.

Pak mě nesli dál klikatými tunely a nahoru po kamenných schodech do téhle místnosti. Tady mě přikovali na klín tohoto odporného idolu. Potom odešli a nechali mě tady. Oh, Conane, co je to za stvoření?"

"Jsou to služebníci Bit–Yakinovi," odpověděl bez zaváhání. "Našel jsem rukopis, který mluvil o mnoha podivných věcech a pak jsem narazil na podivné fresky, které mi dopověděly zbytek. Bit–Yakin byl Pelisthan, který přišel do tohoto údolí se svými služebníky v době, kdy je lidé Alkmeenonu opustili. Našel tělo princezny Yelayi a zjistil také, že kněží se čas od času vracejí, aby jí přinesli oběti, protože i v té době ji uctívali jako bohyni!

Tehdy z ní udělal orákulum a on sám byl jejím hlasem. Promlouval k nim z výklenku vytesaného ve zdi za katafalkem ze slonoviny. Kněží neměli žádné podezření, nikdy nespatri ani jej, ani jeho služebníky, protože když přicházeli, Bit–Yakin i jeho služebníci se ukryli. Bit–Yakin tady žil a zemřel, aniž jej kněží odhalili. Sám Crom ví, jak dlouho tady žil, ale muselo to být celá staletí. Mudrci z Pelisthie znali způsob, jak si prodloužit život na stovky let. Některé z nich jsem viděl na vlastní oči. Proč se usadil právě tady a proč hrál roli orákula, už nikdo nikdy nezjistí. Myslím si, že chtěl, aby toto město zůstalo prázdné a svaté, aby jej nikdo nevyrušoval. Živil se dary, které kněží přinesli Yelaye a jeho služebníci se živili jinými věcmi.

Věděl jsem, že z jezera pramení podzemní řeka, do které obyvatelé Puntské vysočiny vhadzují své mrtvé. A právě tahle řeka teče pod palácem Alkmeenonu. Nad jejím korytem jsou zavěšeny bronzové žebříky, po kterých slézali k hladině a lovíli těla, která plula kolem. To vše Bit–Yakin zapsal na pergamen a zdi v jeskyni.

Nakonec však přece jen zemřel, jeho služebníci jej podle příkazů mumifikovali a uložili jeho mrtvolu do jeskyně v útesu. To jim nařídil ještě před svou smrtí. Zbytek není těžké uhadnout. Když příště přišel do Alkmeenonu nejvyšší kněz, nebyl nikdo, kdo by je zadržel a oni jej roztrhali na kusy. Od té doby se nikdo neodvážil do tohoto údolí požádat orákulum o radu – až Gorulga.

Řekl bych, že udržovali oblečení a šperky bohyně v pořádku, tak, jak to viděli dělat Bit–Yakina. Určitě bychom tady někde našli zapečetěnou místnost, kde je uchováno hedvábí tak, aby nepodléhalo zkáze. Oblékli znovu bohyni a přinesli ji zpět do místnosti orákula, když je Zargheba odnesl. A mimochodem, oni usekli Zarghebovi hlavu a pověsili ji na větev stromu v křovinách."

Otřásla se a zároveň si vydychla úlevou.

"Už mě nebude nikdy bičovat."

"Na tomhle světě nikdy," potvrdil Conan. "Ale abych pokračoval. Gwarulga pokazil mou hru se svou ukradenou bohyní. Ted' se vypravím za kněžími, abych jim ukradl poklad, a ty se mě drž! Už nemám čas na to, znovu tě hledat!"

"Ale co Bit–Yakinovi služebníci!?" zašeptala plna strachu.

"To musíme riskovat," odpověděl. "Nevím, co mají v úmyslu, ale zatím se neodvážili vylézt ze svých úkrytů a bojovat. Pojďme!"

Uchopil ji za zápěstí, vyvedl ji z místnosti a vydal se dál chodbou, kterou přišel. Jak pokračovali v cestě, sílil před nimi sbor lidských hlasů, do kterého se mísil zvuk tichého bublání tekoucí vody. Světlo před nimi ještě zesílilo. Pak se ocitli na vysoko umístěném ochozu obrovské jeskyně a před očima se jim objevila podivná scéna nahánějící strach.

Kousek nad nimi světélkoval tajemnou září strop. Sto stop pod nimi se rozkládalo hladké dno jeskyně. To bylo na nejdálčenější straně přeťato úzkým, hlubokým korytem, ve kterém pěníl divoký proud. Vyrážel z černého ústí jednoho tunelu, proletěl jeskyní a na její druhé straně znovu mizel v tunelu dalším. Hladina řeky odrážela podivné světlo, linoucí se od stropu. Tmavá, zpěněná voda jiskřila jako proud živých drahokamů, ledově modrých, rudých, chvějivě zelených, proměnlivá jako duha.

Conan a jeho společníci stáli na jednom z ochozů, které se točily podél zakřivené stěny. Právě z tohoto ochozu vybíhal přírodní kamenný most v nesmírném oblouku přes divoký proud k mnohem užší římse na protější stěně. O deset stop níže spojoval obě strany jeskyně další, mnohem širší pás kamene. Na každé straně vedly ke koncům těchto mostů schody tesané přímo ve skále.

Conanův zrak, který pozorně prohlížel celý oblouk, na jehož konci stáli, zachytil na druhé straně jakési světlo. V protější stěně jeskyně byl ve stěně otvor, ve kterém byly vidět hvězdy.

Jeho pozornost však přitáhla scéna, která se odehrávala hluboko pod nimi. Kněží konečně dosáhli svého cíle. Tam, v oblém rohu jeskyně se tyčil kamenný oltář, na kterém nebyl žádný další idol. Conan nemohl říci, zda není nějaká socha za oltářem, protože jakousi podivnou hrou světla zůstával prostor za oltářem zahalen v naprosté temnotě.

Kněží zastrčili pochodně do otvorů v kamenné podlaze, které tvořily pravidelný půlkruh před oltářem ve vzdálenosti několika loktů. Sami kněží pak utvořili v mihotavém světle pochodní polokruh a Gorulga, který v gestu vyzývání pozvedl paže, se poklonil před oltářem a položil na něj ruce. Oltář se pozvedl a na skrytých osách se posunul dozadu jako víko kamenné truhly a odkryl malou hrobku.

Gorulga natáhl ruku do prohlubně a vyjmul z ní malou mosaznou skříňku. Pak spustil oltář zpět na místo, skříňku položil na něj a odklopil její víko. Napjatým pozorovatelům na galerii se zdálo, že tímto pohybem zažehnal živý oheň, který se chvěl a plápolal nad otevřenou truhlicí. Conanovi se rozbušilo srdce a ruka se mu sevřela na jílcí meče. Gwahlurovy zuby! Konečně! Poklad, jehož majitel se stane nejbohatším mužem na světě! Dech mu syčivě unikal mezi zaťatými zuby.

Pak si náhle uvědomil, že se do světla pochodní a světélkujícího stropu mísí ještě něco jiného, co oboje zastíňuje. Kolem oltáře se začala rozlévat tma, která pohlcovala vše s výjimkou záře Gwahlurových zubů a tato čern postupovala dál a dál. Černoši se změnili v nehybné sochy a za nimi se groteskně tyčily jejich

gigantické stíny.

Oltář sám se teď koupal v záři a Gorulgova užaslá tvář se na jejím pozadí čtala v ostrém reliéfu. Pak se náhle podivný temný prostor za oltářem začal rozjasňovat. A se sílícím světlem začaly ze tmy vystupovat postavy jako tvary stvořené tichem a nocí.

Zprvu vypadaly jako sochy vytesané z šedého kamene, chlupaté, podobné člověku, ale přesto příšerné. Jejich oči však žily a podobaly se kouskům jiskřícího ledu. A jak sílící světlo ozařovalo postupně jejich podobu, Gorulga vykřikl, padl na záda a pozvedl obě ruce v gestu nevyslovitelné hrůzy.

Přes oltář však vyrazila dlouhá paže a zmrzačená ruka se sevřela na jeho hrdle. Nejvyšší kněz řval a bránil se, ale přesto byl nepřekonatelnou silou tažen přes oltář. Pak dopadla pěst podobná kladivu a Gorulgův křik umlkl. Polámaný a bezvládný padl na oltář a z rozdrčené lebky mu prýštil mozek. A v té chvíli se všichni Bit–Yakinovi služebníci podobni pekelným vyslancům vrhli na hrůzou ztuhlé kněze.

Následoval masakr, hrozný a odporný.

Conan viděl černá těla, kterými si nelidská stvoření pohazovala jako loutkami. Viděl, jak chlupatý tvor uchopil jednoho z kněžích za nohu a rozbil mu hlavu o oltář jako ořech. Viděl, jak jiný z nich vrazil dalšímu knězi hořící pochodň do úst a při tom mu jednou příšernou tlapou držel ruce, aby se nemohl bránit. Viděl, jak jiného kněze roztrhl další chlupatý ďábel vedví jako kuře a krvácející zbytky člověka odkopl na podlahu jeskyně jako smetí. Vražďení bylo krátké a smrtelné. Jako útok hurikánu. V jediném divokém výbuchu se zkáza přehnala jeskyní a ušetřila jediného kněze, který s řevem vyběhl zpět chodbou. V patách se mu však hnala smečka krví zbrocených příšer, které po něm napřahovaly své pařáty. Uprchlík i jeho pronásledovatelé zmizeli v tunelu a zoufalý lidský křik se vracel zpět postupně oslabovaný vzdáleností.

Muriela klečela a objímala rukama Conanovi nohy. Tvář mu tiskla ke kolenům a oči měla pevně zavřené. Byl z ní malý, roztržený, bezvýznamný uzlíček – ztělesnění zoufalého strachu. Conan však byl jako elektrizován. Vrhл rychlý pohled nejprve přes kamenný most k otvoru, kterým prosvítaly hvězdy, pak dolů na truhlici, ležící na krví zbroceném oltáři, jejíž nitro stále zářilo jako oheň. Hned si uvědomil svou příležitost a chopil se jí.

"Jdu pro tu truhlici," zaskřípal jeho hlas. "Ty tady počkej."

"U Mitry, to ne!" v šíleném sevření strachu se sesula k zemi a chytila se jeho sandálů. "Nechod! Prosím tě, nechod, nenechávej mě tady samotnou!"

"Jen zůstaň tiše ležet a buď hezky zticha!" štkl na ni a vytrhl se jí z křečovitého sevření.

Příkré schody ignoroval. Spouštěl se přímo z ochozu na ochoz v promyšleném spěchu. Když se jeho nohy dotkly podlahy jeskyně, nebylo po obludách stále ani památky. Několik pochodní ještě stále plálo ve svých držácích, shora se rozlévala slabá záře fosforeskujícího stropu. Opodál hučela podzemní řeka a její klotek byl plný podivného, téměř srozumitelného mumlání a sykotu. Její hladina se nepředstavitelně leskla. Zář, která ohlásila zjevení podivných služebníků, zmizela. Na oltáři se teď chvěla a pulzovala jen zář skvostů tryskající z otevřené skříňky.

Conan truhlici uchopil a jediným odhadujícím pohledem přeletěl její obsah. Neznámé, podivně tvarované kameny, které plály chladným, nepozemským plamenem. Přirazil víko a uchopil truhlici pod paži. Pak se rozběhl zpět po schodech vzhůru. Vůbec netoužil po tom, utkat se s pekelnými Bit–Yakinovými služebníky. Ta chvíle, kdy je pozoroval při masakru v jeskyni, stačila silně poopravit skeptické mínění, které měl o jejich válečných schopnostech. Proč vyčkávali s útokem na vetřelce tak dlouho, nebyl schopen říci. Kdo z lidí by mohl odhadnout pohnutky těchto příšer? To, že ovládali dovednosti lidí a měli i jejich inteligenci, bylo teď zcela jasné. A na podlaze jeskyně leželo v krvi několik děsivých důkazů jejich přímo bestiální divokosti.

Corinthská dívka se stále ještě choulila na galerii, přesně na tom místě, kde ji opustil. Uchopil ji za zápěstí a zvedl ji na nohy. "Řekl bych, že je čas vyrazit!"

Dívka byla natolik pohlcena strachem, že si příliš nevšímalá okolí a dala se vést přes kamenný most, na kterém by se každému normálnímu člověku zatočila hlava. Teprve ve chvíli, kdy se ocitli vysoko nad zpěněnou řekou, pohlédla dolů, vystrašeně vykřikla a byla by se zřítíla dolů, nebýt Conanovy silné paže. Nejdřív jí zavrčel do ucha několik káravých slov, pak si ji nadhodil a chytil pod volnou ruku a podobnou mrtvole, s volně visícíma rukama a nohama, ji přenesl přes zbytek kamenného oblouku a do zejícího

otvoru ve stěně. Nezdřžoval se tím postavit ji na nohy, proběhl s oběma svými břemeny krátkým tunelem a vzápětí se ocitli na úzké skalní římsě, táhnoucí se po vnější straně skalního prstence, chránícího údolí. Ve světle hvězd se více než sto stop pod nimi vlnily vrcholky pralesa.

Conan pohlédl dolů k patě skalní stěny a zhluboka si spokojeně vydechl. Byl si jist, že dokáže sestoupit dolů, i když bude zatížen truhlicí a bude pomáhat Muriel. Hlavou mu proběhla myšlenka, že opačně, to znamená vzhůru, by si pravděpodobně netroufl v těchto místech ani sám. Položil truhlici potřísněnou krví a Gorulgovým mozkiem na zem a začal si odepínat opasek, kterým si ji chtěl připevnit na záda. Náhle se prudce otočil, protože se kdesi za ním ozval zvuk. Byl to zvuk děsivý a naprosto konkrétní.

"Zůstaň tady!" vyštěkl na blednoucí Murielu. "Ani se nepohni!" Pak vytáhl meč a vydal se tunelem zpět k jeskyni. Zhruba v polovině horního visutého mostu uviděl šedivou neforemnou postavu. Jeden z Bit–Yakinových služebníků šel po jeho stopách. Bylo téměř jisté, že je obluda zahlédla a vydala se za nimi. Conan nezaváhal. Bylo pravděpodobně snazší bránit ústí tunelu, ale bylo životně důležité boj co nejrychleji ukončit. Dřív, než se vrátí ostatní druhové zatím osamocené příšery.

Vyběhl proto na oblouk, přímo vstříc blížící se obludě. Nebyla to opice, ale zdaleka to nebyl člověk. Byla to podivná, plíživá hrůza, nepochopitelný výhonek bezejmenných jižních džunglí. Právě tam vznikal život v těch nejnemožnějších formách. V hničících, věčně temných hlubinách pralesů, kde člověk nevládl, kam lidská noha nikdy nevzkročila a tajemné bubny duněly v chrámech, které nestavěly lidské ruce. Jak získal prastarý Pelisthian vládu nad těmito tvory – ale s ní i věčné vyhnanství – to byla podivná hádanka, kterou se ovšem Conan nebyl ochotný zabývat, a to ani v případě, že by na to měl čas.

Člověk a příšera: setkali se v nejvyšším místě oblouku, pod kterým se o sto stop níže hnala divoká černá voda. Ve chvíli, kdy se nad Conanem sklonil ten obludný stín, stvoření, jehož šedivá barva připomínala kůži malomocných a tvář obličej ze dřeva vyřezaného démona, Cimmeřan zaútočil. Zaútočil jako poraněný tygr, a vložil do svého úderu každou špetku síly a váhy, vzteku a zuřivosti. Taková rána by přetřela člověka v půli, ale kosti Bit–Yakinova služebníka byly jakoby z kalené ocele. Ani kalená ocel by po takovém úderu nezůstala bez následků. Lopatka a několik žeber prasklo a z hluboké rány vytryskla krev.

Na druhou ránu už nebyl čas. Než mohl Cimmeřan udeřit podruhé, nebo alespoň odskočit, zasáhla jej obrovská paže a smetla jej z mostu, jako by byl hmyzem na zdi. Conan se řítí dolů a hukot černé vody mu zněl v uších jako zvonění umíráčku. Naštěstí dopadl horní polovinou těla na spodní, širší oblouk. Na krátký okamžik, při kterém se mu zastavilo srdce, balancoval nad propastí, a pak se mu podařilo zachytit se protějšího okraje konečky prstů a za několik vteřin byl v bezpečí i s mečem, který třímal v ruce. Když se postavil, stačil zahlédnout, jak se obluda, z jejíž rány stále tryskala krev, řítí k druhému konci horního mostu, ke schodišti, kterým by mohla sestoupit ke Conanovi; těsně před schodištěm se obluda náhle zastavila a Conan uviděl proč. V ústí tunelu stála Muriela s kovovou skříňkou pod paží a vyděšeně přihlížela celé scéně.

S triumfálním řevem ji příšera uchopila pod jednu paži, druhou jí vytrhla skříňku s pokladem, obrátila se a kývavým klusem se vydala po mostě zpět. Conan nepřičetně zaklel a rozběhl se také na druhou stranu. Pochyboval o tom, že se mu podaří vyběhnout po schodech nahoru tak rychle, aby tam ještě zastihl svého protivníka dřív, než zmizí ve spleti chodeb, vedoucích do nitra skalního masivu.

Obluda však se pohybovala čím dál tím pomaleji, jako loutka, ve které dobíhá hodinový stroj. Ztrácela stále víc a víc krve a začala se opile potácet ze strany na stranu. Pak náhle zakopla, zakymácela se a zřítíla se na bok. Padala hlavou dolů z oblouku přímo do hlubiny. Z bezvládných tlap jí vypadla jak Muriela, tak skříňka s drahokamy a do bublání divoké vody se zaříz Murielin zoufalý výkřik.

Conan byl téměř přesně pod místem, kde obluda spadla. Šedivý tvor zavadil o spodní oblouk a odrazil se od něj. Dívka však na oblouk padla a zoufale se jej zachytila. Stejně tak na okraj oblouku padla i skříňka s pokladem. Z jedné strany teď měl Conan Murielu, bojující o život, na druhé straně skříňku, která pomalu klouzala k okraji mostu. Oba objekty byly od Conana vzdáleny na délku paže. Oběma hrozil okamžitý pád do hlubiny. Muriela se držela už jen jednou rukou. Tvář se zoufalým výrazem měla obrácenou ke Conanovi, v očích se jí zračil strach ze smrti a rty měla otevřené v nehluchém výkřiku zoufalství.

Conan nezaváhal, dokonce ani nepohlédl směrem ke skříňce, ukrývající největší známý poklad tohoto

světa. S rychlostí, která by zahanbila hladového jaguára, skočil, uchopil dívku za ruku právě v okamžiku, kdy ji opustily síly, a jediným mohutným nápořem ji vyzvedl na most. Truhlice se převážila a padla o devadesát stop níže do černé vody, přesně v místě, na kterém zmizelo tělo služebníka Bit–Yakinova. Ozvalo se šplouchnutí a pak jen na okamžik označoval chomáč bílé pěny místo, na kterém zmizely Gwahlurovy zuby navždy z povrchu zemského.

Conan se dolů sotva podíval. Vrazil přes most a jako kočka vyběhl s bezvládnou dívkou v náručí po schodišti vzhůru stejně, jakoby nesl jen dítě. Dosáhl horního mostu, když jej příšerné zavytí přimělo vrhnout rychlý pohled přes rameno. Uviděl, jak se do jeskyně vhrnul proud služebníků, z jejichž drápopovitých prstů odkapávala krev. Celá smečka se rozběhla vzhůru po schodišti spojujícím jednotlivá patra a pomstychtivý řev se jim dral z hrdel. Conan si však zcela neceremoniálně přehodil dívku přes rameno, proběhl tunelem a s rychlostí, která by zahanbila opici, začal slézat po skalní stěně. S lehkomyšlným rizikem se spouštěl a přeskakoval od jedné opory k druhé. Když přes okraj útesu nahlédla první nepřátelská chlupatá tvář, Conan s dívkou právě mizeli v porostu na okraji pralesa, který obklopoval skalní prstenec.

"Tak dobrá," řekl Conan, když spustil dívku ve stínu větví na zem. "Teď už nemusíme spěchat. Nemyslím si, že by nás pronásledovali za hranice údolí. A konec konců mám o kus dál u vodní jámy připoutaného koně, pokud ho ovšem zatím nesežrali lvi. U všech Cromových d'áblů! Proč zase brečíš teď!?"

Zakryla si obličej zmáčený slzami rukama a štíhlá ramena se jí roztrásla pláčem.

"Kvůli mně jsi přišel o ten poklad," vzlykala zoufale. "Je to moje vina! Kdybych tě byla poslechla a zůstala venku na římse, nebyla by mě ta obluda spatřila. Měl jsi zachytit tu truhlici a mě nechat utopit!"

"Jasně, měl jsem to udělat," souhlasil s ní. "Ale zapomeň na to. Nikdy se netrap nad tím, co už bylo. A přestaň brečet. Buď tak hodná! No, to už je lepší. Tak pojď!"

"Chceš tím říci, že si mě necháš? Že mě vezmeš s sebou?" zeptala se náhle plná naděje.

"A co si myslíš, že bych s tebou mohl udělat jiného?" přeletěl ji spokojeným pohledem od hlavy k patě a ušklíbl se nad roztrženou sukni, která odhalovala více, než velký kus svůdného stehna barvy slonoviny.

"Taková herečka, jako ty, se mi může hodit. Bylo by zbytečné vracet se do Keshie. V Keshanu už teď není nic, o co bych stál. Vydáme se do Puntu. V Puntu lidé uctívají ženu ze slonové kosti a s pomocí proutěných košíků a vody dobývají z řek zlato. Řeknu jim, že se Keshanští paktují s Thutmekrim a chtějí je společně zotročit – což je pravda – a že mě bohové posílají, abych jim pomohl. A že to udělám, když mi dají pořádný díl svého zlata. A jestli se mi podaří propašovat tě do jejich chrámu a dostat tě na místo té bohyně, potom ti přísahám, že než s nimi skončíme, ošidíme je i o nos mezi očima!"

Přeložil Jan Kantůrek